

Rok víry

Poslední dobou slycháváme, jak ten čas letí a jak nestíháme prožívat to, co právě probíhá. Žít křesťanskou víru znamená především žít naplno přítomnost s Bohem a lidmi, ale umět se také vracet do minulosti a strážlivě hledět do budoucnosti. K tomu pohledu do minulosti patří vzpomínání s děkováním a zpytování svědomí s lítostí, k výhledu do budoucna nesmí chybět zkušenost z prožitého a odvaha pro nové věci.

V naší farnosti jsme prožili mnoho vzácných událostí, týkajících se víry. Primici novokněze Martina Kohoutka v Hodějovicích, který nastoupil na kaplanské místo do Boskovic, a slavné sliby sestry Terezy Markéty Paterové v Praze na Karmelu. Obě události, na kterých jsme se podíleli účastí i přípravami, v nás určitě zanechaly mnoho dojemných zážitků, ale především zkušenost, že si Bůh stále povolává své učedníky ke službě víře.

V mnohých farnostech ubývá věřících na bohoslužbách. Mohli bychom hledat důvody jako konzumní život, zaneprázdněnost, přednost jiným hodnotám, opuštění modlitby a nedělní mše svaté. U nás je úbytek také, je však maskovaný tím, že se k nám do Slavkova a obcí přistěhují nové rodiny. Přijíme je a snažme se je oslovit a pozvat na mši svatou nebo do společenství. Mohou občerstvit náš farní život. Pro přistěhované rodiny je nebezpečí ztráty víry právě proto, že nejsou přijati místními, nebo že nenajdou cestu do nové farnosti. Vždyť osobní víra je postavena na víře církve, tedy víře společné. A ta se skutečnu-

je především v rodině a ve farnosti. Vás, nové rodiny s dětmi zvou na naše bohoslužby, do náboženství a na různé aktivity. Nenechte si vzít to důležité pro víru a vzdálit se od církve.

Svatý otec zahájil 11. října 2012 Rok víry slovy: „*Jestliže dnes Církev vyhláší nový rok víry a novou evangelizaci, pak ne proto, aby uctila nějaké výročí, nýbrž protože ji potřebuje ještě více než před padesáti lety.*“ A pokračuje: „*Duchovní zrušeno v těchto desetiletích pokročilo. Co znamená život a svět bez Boha, bylo možné poznat z některých tragických stránek dějin, ale nyní to vidíme kolem sebe každý den. Rozšířila se prázdnota. Avšak, právě vycházíme-li ze zkušenosti této pouště, této prázdnoty, můžeme nově objevit radost z víry a její životní význam pro sebe, muže i ženy. Na poušti se objevuje hodnota toho, co je pro život podstatné. V současném světě tak existuje bezpočet znamení, která vyjadřují žízeň po Bohu, po nejzazším smyslu života. A na poušti jsou zapotřebí především lidé víry, kteří svým vlastním životem ukazují cestu k zaslíbené zemi a tak udržují naději v bdělém stavu. Evangelizovat znamená dnes více než jindy dosvědčovat nový život proměněný Bohem a tak ukazovat cestu.*“

Máme víru v Krista, která je pro nás žijící v této době a na tomto místě šancí, jak proměňovat náš život a připravovat tak lepší budoucnost další generaci. V naší farnosti je to místo, kde se o to v této době můžeme snažit.

o. Milan Vavro, farář

Úmysly modlitby živého růžence:

Říjen a listopad: za novokněze Josefa Kubeše

Prosinec: za všechny, kteří hledají práci a za rodiny žijící v tíživých podmínkách

Svěcení kostela a nového oltáře sv. Bartoloměje v Hodějicích

Zasvěcením oltáře a kostela je posvěcen Boží lid, který se v kostele schází k slavení bohoslužby a svátostí. Chrám je viditelným znamením církve, putujícím na zemi a obrazem duchovního chrámu, který tvoříme skrze naše spojení s Kristem.

Otec biskup Vojtěch Cikrle posvětil (konsekruje) v pátek 26. října 2012 v 17,00 hodin nový oltář a kostel v Hodějicích. Bývalá kaple r. 1884 byla pouze benedikována (požehnána) děkanem z Lulče. V roce 1969 byla provedena generální oprava kaple a zároveň její rozšíření. Za vedení P. Františka Cahy a za spolupráce místních občanů byla oprava kaple v roce 1970 dokončena. Velkou opravou věže, střechy a interiéru prošel kostel v roce 2002.

Nyní filiální kostel bude mít novou liturgickou úpravu. Tvoří ji soubor nového kamenného oltáře, svatostánku, ambonu a sedadel kněze a ministrantů. Prostor doplňují vitrážová okna v kněžišti s dekorativním motivem. Návrhy zpracoval výtvarník Milivoj Husák z Lelekovic. Kamenný oltář a podstavce pro ambon a svatostánek vytesal z pískovcových bloků sochař Milan Kupkár z Tasovic u Znojma. Dřevěné prvky, zvláště svatostánek, pult ambonu, lavice a sedadlo vyrobil stolař Josef Vašek z Brna. Okna zhotovil sklenář Zdeněk Svoboda z Bosonoh.

Do oltáře budou vloženy ostatky svatých mučedníků z římských katakomb, které byly přivezeny do naší vlasti v době barokní, aby byly v každém oltáři ostatky svatých. Vyjmuli jsme je z ostatkových kameňů starých oltářů. Na zapečetěných balíčcích jsou napsána jména svatých

mučedníků: Redempta, Victoriana a Felixe.

Aby mohl být kostel posvěcen, má mít pevný oltář, zhotovený z kamene podle pravidel II. vatikánského koncilu. Hodějický kostel se 26. října 2012 zařadí mezi nově konsekrované kostely naší farnosti: Heršpice (2. září 2000) a Němčany (29. října 2011). Farní kostel konsekrován nebyl, avšak 16. října 1986 byl posvěcen nový oltář kapitulním vikářem Ludvíkem Horkým. Všechny tyto kostely mají nové pokoncilní uspořádání presbytáře (oltář, ambon, sedes) a může v nich být slavena poslední neděle v říjnu Slavnost posvěcení kostela (lidově „posvěcení“). Jako poslední je na řadě poutní kostel na Lutřštěku.

Historie hodějické kaple z kroniky

Roku 1884 byla vystavena zdejší kaple sv. Bartoloměje a dne 24. srpna téhož roku v neděli na svátek sv. Bartoloměje byla d.p. Šubrtem z Lulče benedikována. Naproti d.p. děkanovi jelo banderium, mladíci na koních až k němčanským hranicím. Když se d.p. děkan Šubrt a d.p. děkan ze Slavkova ve zdejší škole sešli, kde byli slavnostně přivítáni, šli průvodem hudbou a banderiem doprovázení, do nově vystavené kaple, kde měl d.p. Svoboda, farář z Koberic kázání, po kterém byla kaple slavnostně požehnána a potom byla sloužena slavná mše svatá. Odpoledne bylo svaté požehnutí a k večeru, když se d.p. děkan odebíral domů, byl opět provázen banderiem až na hranice. V roce 1969 byla provedena generální oprava kaple a zároveň její rozšíření. Za vedení d.p. Fr. Cahy a za spolupráce místních občanů byla oprava kaple v roce 1970 dokončena. *P. Milan Vavro*

Kněžské svěcení a primice

V sobotu 30. června 2012 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně přijal z rukou brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho kněžské svěcení jáhen Martin Kohoutek. Novokněze jsme tentýž den v podvečer přivítali v kostele v Hodějicích,

kde nám udělil novokněžské požehnutí. Za dar kněžství poděkoval při primiční mši svaté v sobotu 7. července 2012. Slavnostní primice se konala na hřišti místní sokolovny. Přípravy probíhaly již několik týdnů předem a účastnily se jich

desítky občanů z Hodějic. K vyzdobení tribuně se připravovala místa k sezení, k občerstvení, prostory pro pěvecký sbor Gloria, hudebníky, slavkovskou scholu mládeže a muzikanty ze Zámecké kapely. Připravil se také prostor pro zdravotní pomoc. Počasí však zahrozilo den před primiční mší, když se připraveným areálem prohnala bouřka s průtrží mračen, a celodenní práci téměř zničila. Díky šikovnosti místních se podařilo vše opravit a znovu přichystat. Velké díky patří také místním ministrantům a mládeži, kteří ochotně se vším pomáhali i při náročnějších pracích a celý areál také hlídali ve dne i v noci. Poděkování patří všem, kteří

přiložili ruku k dobrému dílu. Vždyť primice je velkou oslavou, která se v Hodějicích nekoná každý rok. Za zmínku také stojí primice otce Antonína Němčanského, od které letos v červenci uplynulo přesně 70 let. Dále také primice otce Víta Rozkydala v roce 1999. Za všechna tato duchovní povolání jsme vděční. Novokněži Martinu Kohoutkovi vyprošujeme Boží požehnání a děkujeme za primiční mši svatou, které se účastnilo 35 kněží a asi 850 lidí z širokého okolí. Všichni účastníci primiční bohoslužby byli pohoštěni a mohli obdržet také novokněžské požehnání. Bohu díky.

Kateřina Šujanová

Věčné sliby sestry Terezy

aneb Stal jsem se bláznem pro tento svět, protože miluji Boha a člověka

Onoho sobotního rána směřoval autobus ze Slavkova do Prahy. Přátelé a známí sestry Terezy (Markéty Paterové), zvláště z Němčan, chtěli být v tento významný den s ní. Sestru Terezku znám, a i když jsem s ní nebývala často v kontaktu, chtěla jsem využít příležitost být přitom. Celá slavnost věčných slibů působila na první pohled zvláště, když nám bylo řečeno, že sestru Terezku během mše neuvidíme. A opravdu. Celou dobu byla oddělená od lodi kostela mříží a mohli jsme ji pouze slyšet. Také blahopřání se dělo v jiném prostoru, ale opět mříží mezi námi. A možnost rozhovoru na dvoře kláštera znovu odděleně za hnědým plotem. Pro nás, kdo jsme zvyklí pohybovat se v jiném prostoru, situaci a čase, to bylo možná přísné, anebo alespoň zvláštní. A co sestra Terezka? Usmívala se a nezdálo se, že by litovala tohoto kroku. Zaujalo mne, když nám vyprávěla o tom, jak mají v klášteře rozdělenou modlitbu, práci i společný život. Většinu dne provází mlčení a společně sestry mluví jednu hodinu denně. Není to málo? Mohou si říct všechno důležité? A co je vlastně důležité? Někdy se mi stává, že jsem sama a nemohu s nikým mluvit. Jsem v tichu, ve

kterém se mi srovnávají myšlenky a také přichází dobré podněty k tomu, co potřebuji vyřešit. Po takových chvílích se snadněji domluví s druhými lidmi, nemluví o zbytečnostech a k vysvětlení nějaké záležitosti nepotřebuji mnoho slov. Když jsem si uvědomila tuto svoji zkušenost, pochopila jsem, proč v klášteře karmelitek mají tento způsob života a jak je plodný. Z pohledu člověka ze světa se to zdá bláznovstvím, ale pro člověka, který je Bohem povoláný k tomuto životu, je zdrojem velkého pokoje, který svět dát nemůže. Když jsem k tomuto dospěla, najednou mi mříže v klášteře připadaly jako trny na růži. Růže je velice krásná a ušlechtilá a trny ji chrání před ledabylým utrnutím nezvanými zahradníky. Zkrátka, trny k růži patří a je s nimi krásná. Stejně tak mříže chrání sestry karmelitky před tím, co je může okrást o pokoj v duši. A my, kdo žijeme ve světě, víme, že toho není málo. Bůh může v nitru člověka dělat velké věci, ale je třeba mu připravit půdu – právě mlčením, určitým řádem. A to sestry karmelitky svým způsobem života dělají. Podporujeme je svoji modlitbou, aby tomuto povolání zůstaly věrné.

Jana Lstibůrková

Na Farním dnu bránící hnu!

Po dvou letech se na žebříčku úspěšných akcí nepřekvapivě objevil farní den. Slunečná červnová neděle (a vůně klobás a jiných dobrot) přilákala do zahrady u řádových sester čtyři stovky zájemců. Ti u vstupu obdrželi žlutého smajlíka a slosovatelnou vstupenku, čemuž se někteří mírně divili. Nově vycházející moderátorské hvězdy Evča a Jeňa vtipně provázeli celým čtyřhodinovým programem. Líbí se mi, že si ho my farníci tvoříme sami, nečekáme, až nás někdo přijde pobavit. Jako první si podium vyzkoušely děti z KMSŠ Karolínka, na jejich vystoupení navázaly ženy z KLASu s tanci vsedě. Divadlo s ukázkou nové hry „Poklad na ostrově“ nalákalo na podzimní představení. A muži? Nezklamali! Přinutili nás k smíchu nekonvenčním pojetím scénky, jak se zdárně ujmout chodu domácnosti. Chce to zkrátka systém (a úklidovou četú na odstranění následků). Děti se dočkaly svých soutěží, plná kapsa lízátek rovná se výmluvný důkaz jejich úspěšnosti a šikovnosti. Letošní novinka – soutěž rodin ve zpěvu. Sedm statečných se utkalo v litém boji, nikdo soupeře rozhod-

ně nešetřil. Zapojeny byly zbraně těžkého kalibru, viz bicí a saxofon rodiny Červinkových, sladké mámení rodiny Hlaváčkových a Friesových, či roztomilost malých zpěváků a zpěvaček. O vítězi rozhodli svými hlasy diváci, ale dortem a potleskem byli odměněni všichni. Dalším pomyslným vrcholem se stala tombola. Desítka šťastlivců si odnesla hodnotné ceny v podobě výletu na Vysočinu, přeletu přes Alpy, zlatého dědictví či dokonce auta, byť v trochu zmenšené velikosti. Závěrečná veršovaná děkovačka E. a J. měla jen tu chybu, že už jsme pak museli jít domů, jelikož byl prostě konec! Užili jsme si to báječně, za což patří dík všem, kteří se jakkoliv zapojili. Adresně mi dovoďte poděkovat **paní Maruše Červinkové**, protože celou akci zaštitila svým organizačním talentem a seskládala tuto pestrou mozaiku zážitků a zábavy. A abych i já přidala svůj „talent“, končím článek tímto: „*Na farním dnu bránící hnu, pýchou se dmú, že mezi vás patřím. Za tohle setkání stojí, dva roky čekání!*“

Blanka Zbořilová

Recept z Farního dne

Na farním dni se sešlo mnoho výborných moučníků a bylo přislíbeno, že poskytnuté recepty budou zveřejněny v našem farním časopise. První a zároveň jediný recept nám zaslala paní Marie Kudlová ze Slavkova. Srdečně děkujeme a všem, kdo ho vyzkouší, přejeme mnoho úspěchů při pečení a konzumaci!

Strouhaný tvarohový koláč

Těsto: 400 g polohrubé mouky, 1 Hera, 0,5–1 prášek do pečiva, 1 vanilkový cukr, 4 lžice kakaa, 150 g cukru.

Náplň: 4 kostky tvarohu (ne z vaničky), 3 žloutky a 3 bílky – vyšlehat na sníh, 300 g moučkového cukru, rozinky, trochu rumu – dle chuti

Postup: Vypracujeme těsto a necháme zmrazit v mrazáku. Poté ho rozdělíme na dvě části. Jednu část nastrouháme na vymazaný a vysypaný plech. Na to rozetřeme náplň a na to nastrouháme druhou část těsta. Dáme do trouby a pečeme při 180 °C asi 35 minut.

Dobrou chuť!

Charismatická konference v Brně

Účastnila jsem se Katolické charismatické konference a přiznávám se, že poprvé. Vlastně jsem chtěla splatit dluh, který jsem měla u své celoživotní přítelkyně, paní Zdeny Schneiderové. To ona mě několik roků přesvědčovala, abych na konferenci jezdila. Měla jsem obavy z množství lidí a z toho, že se nebudu umět soustředit. A také z toho, že jako zvědavá ženská budu sledovat okolí a ne poslouchat přednášky. A tak jsem si řekla, že letos budu bojovat, a jela jsem aspoň na jeden den. A jak to dopadlo? Byla a jsem nadšená. Slovo nadšená vlastně není to správné slovo. Nadšení často rychle vyprchá. A já mám stále v sobě pocit klidu a duševní pohody.

Celé prostředí pavilonu F brněnského výstaviště se čtyřmi tisíci účastníky vůbec nepůsobilo rušivě. Bylo tam mnoho mla-

dých lidí a mnoho rodin s malými dětmi. Za celý den snad ani jedno dítě nezaplakalo. Velké obrazovky umožnily sledovat program z blízka a přijímat myšlenky a sílu z duchovního slova. Téma každé přednášky vycházelo přímo ze života. Každý se v tom mohl poznat a zároveň najít pomoc i radu, jak svoje starosti a problémy řešit. O přestávkách jsme nejen mohli protáhnout bolavé klouby, občerstvit se či navázat přátelství, ale také hlavně prožít chvíle s modlitbou v provizorní kapli nebo přimout svátost smíření. Omlouvám se, jestli se nevyjádřím dost důstojně. Ale řekla bych: nemělo to chybu! Těším se, že v příštím roce najde víc farníků čas na potěšení srdce, prohloubení vědomostí a upevnění víry svou účastí na Katolické charismatické konferenci. Neváhejte. Stojí to za to.

Eva Kubínková

Moje cesta na Velehrad

Ve čtvrtek 23. srpna v 9 hodin jsem se dostavila ke kostelu ve Slavkově. S překvapením jsem zjistila, že jsem zde já a na kole příježdějící kamarádka, která chtěla doprovodit poutníky do Heršpic. Přišla i paní Lstibůrková s tím, že má na 15. hodinu odvézt poutníkům zavazadla do Žarošic. Tuto službu jsem odmítla a o odvoz batohu jsem se postarala sama. Šla jsem na autobus, jelikož jsem měla zakázáno hrát si na červenou Karkulku a jít sama k Bílému vlku. Odjela jsem směr Žarošice. V tu chvíli, co jsem přijela, přicházeli poutníci z Vranova nad Dyjí v počtu 150 putujících. Jaké bylo jejich překvapení, že ze Slavkova jdu sama. Do Větěřova doputovalo 169 poutníků. V pátek ráno se připojily sestry Josefa, Gregorie a Pavlína z kláštera ve Slavkově. Při letošním 33 °C horku se putovalo těžce, ale všichni poutníci nakonec k cíli – Velehradu – dorazili. Na Klimentku se připojil proud z Velkého Meziříčí s otcem Peňázem a proud z Prahy. Naše řady se konečně rozrostly. V sobotu jsme doputovali k bratřím

Cyrilovi a Metodějovi a Panně Marii Velehradské. Bazilika je skvostná, dýchající duchovním odkazem minulosti a žijící přítomností věřících. S blížícím se 1150. výročím příchodu věrozvěstů Konstantina a Metoděje se Velehrad oděl do slavnostního obleku. Mši svatou celebroid biskup Vojtěch Cikrle. Škoda, že jsem toto s nikým z vás nemohla prožít. Věřím, že příští rok se na Velehradě potkáme.

Poutnice Klára

Duchu Boží, dej nám sílu růst!

Šest dní – téměř šest tisíc účastníků – Žďár nad Sázavou 2012!

Den 1. - úterý

Odjezd do Žďáru se neobešel bez tradičního porovnávání velikosti zavazadel a počtu paštik či řízků. Na místo jsme dorazili zhruba po dvouhodinové cestě a hned na nás dýchla „atmoška“ setkání. Všude lehce nervní pořadatelé s oranžovými vestami a lidé táhnoucí svůj skromný majeteček na ubytovnu. Po rozbalení našich saků a paků v nedaleké škole byl volnější program, většina využila nabídky mše svaté. V sedm jsme se ale museli přesunout. K naší obrovské radosti jsme zjistili, že ke hlavnímu pódiu to máme zase nejdál, stejně jako na předešlém setkání v Táboře. Na hlavním pódiu nás přivítali hymnou setkání a rozjel se program: uvítání od moderátorů, scénka rodiny Žďárských, kteří nás provázeli celý týden svou pohostinností, ale hlavně Informace (měl je říkat Karel, ale ten den ho nemohli najít) a Žďářiny – zprávy, ve kterých byl vždy shrnut celý den - uváděli je skvělí moderátoři Vasil Vazbič a Postelnikos - dále nešpory a potom hajdy (my přes celé město) do spacáků.

Den 2. - středa

Hlavní část dopoledního programu byla katecheze Mons. Karla Herbsta a chránění se před smažícím sluncem. Poté následovala mše svatá s Mons. Jiřím Padourem. Obědy byly podávány ve školních jídelnách. Kdo dřív přijde, ten u oběda sedí... Ale vždycky se nakonec nějaké to místečko našlo. Odpolední program byl velice bohatý. Byla možnost výtvarných dílen, byl otevřen pojízdný bar Barbar, sportovní aktivity. Další část dne tvořily přednášky. Mohli jsme si podle libosti vybrat z 33 přednášek z různých témat a oblastí křesťanského života. Přednášel např. i režisér a herec Jiří Strach. Večer jsme se sešli opět u hlavního pódia, kde následovalo pásmo různých svědectví, Informace opět bez Karla (prý šel na pohřeb babičky), Žďářiny a velmi oslovují-

cí modlitba růžence. Růženec byl doprovázen zpěvem a jednoduchou stínohrou zobrazující radostný růženec. Bylo to nádherné a myslím, že nám modlitba celého růžence ještě nikdy neutekla tak rychle.

Den 3. - čtvrtek

Dopoledne tvořilo setkání mladých po diecézích, zahrnující katechezi a ranní modlitbu. Následovala mše svatá již opět dohromady se všemi účastníky. Dnešní den byl „zasvěcen“ kultuře. Po celém městě probíhaly koncerty, divadelní představení, možnost navštívit zámek. Skvělý byl například koncert rockové skupiny Michael nebo následný koncert Prague Cello Quartet. Čtyři violoncellisté ukázali, že vážná hudba se dá dělat i zábavnou formou. Jejich repertoár zahrnuje i jazz nebo filmové melodie. Přišlo víc lidí, než organizátoři očekávali, takže jsme seděli na trávě na dvoře zámku a oni tam hráli jenom tak u zdi. Sami hudebníci říkali, že takový koncert ještě nezažili, ale publikum bylo i přesto nadšeno a bylo ochotno si nechat ujít bagetovou večeři (někdo chtěl stravenkami i upláctet pořadatele za přídavek hudebníků). Informace opět bez Karla, prý je u zpovědi, protože lhal, že byl na pohřbu babičky. Večer bylo připraveno svědectví o blahoslavené Chiaře Luce Badano. Byla to italská dívka, která umřela na rakovinu. Bylo jí sedmnáct, když umírala, ale i v těchto chvílích žila pevně s Bohem. Program obsahoval i překvapení. Svědectví přijeli podat samotní rodiče Chiary až z Itálie. Postarší paní a pán vyprávěli o své dceři, která si svou povahou zasloužila přezdívku Luce – světlo. Vyprávěli, jak se dozvěděli o dceřině nemoci, jak umírala, ale ona dokázala povzbuzovat všechny kolem a nikdy nepřestala důvěřovat Pánu. Byl to zvláštní okamžik, když matka vyprávěla o smrti své blahoslavené dcery, zvláště když pak na pódium přišli mladí, co si vybrali Chiaru za břímovací patronku, a mohli se pozdra-

vit s jejími rodiči. Nastal asi pětiminutový aplaus ve stoje.

Den 4. - pátek

Ranní modlitba byla dělena tématicky. Mohli jsme si vybrat z nabídky různých modlitebních skupin nebo „stylů“ modlitby, podle toho, co každému vyhovuje. Pak byl opět blok přednášek, opět široký výběr pro každého. Odpoledne opět nabídka dílen a různých volnočasových aktivit. Další blok přednášek byl zaměřen na modlitbu. Dnešní den zase uzavřely Informace, bez Karla. Dosechl se, že si někteří myslí, že neexistuje, a proto nepřišel.

Mše svatá o smíření s kardinálem Dominikem Dukou. Nezklamal. Ten zachmuřeně se tvářící pán si mladé získal svým kázáním proloženým pár vtipky a jadrným projevem.

Den 5. - sobota

Tento den byl věnován především Pouti rodin, takže program byl o dost volnější než ostatní dny. Jako obvykle se začalo ráno modlitbou, katechezemi a mší, tentokrát slouženou naším biskupem otcem

Vojtěchem (původně ho omlouvali, že nepřijede a někdo z naší skupiny prohodil, že asi ještě zpovídá Karla). Odpoledne byla možnost si vybrat z mnoha tras křížových cest i v okolí Žďáru nebo například navštívit Zelenou horu. Večer následovala vigilie. Opět skvělé okamžiky. Všichni dostali svíčku, takže u hlavního pódia žhnulo několik tisíc plamínek. Biřmování si obnovili tuto svátost a potom se modlili za nebiřmované, kteří seděli například vedle nich. Modlit se za konkrétního, ale neznámého člověka, který si náhodou sedl vedle vás, byla zajímavá zkušenost.

Den 6. - neděle

To to ale rychle uteklo! Slavnostní nedělní mše svatá je tu. Ráno jsme hodili batohy do úschovy na školní chodbě a naposledy se plahočili na hlavní pódium přes celý Žďár. Při mši bylo biřmováno 7 šťastlivců - každý zástupce za svou diecézi. A jeli jsme domů. Spousta zážitků, setkání, zkušeností. Skvělých šest dnů pod záštitou Ducha Svatého. Amen.

*Za Žďárem poznamenanou mládež
Magdalena*

Pout' rodin ve Žďáru

O tomto setkání jsem slyšela, ale účast nikterak neplánovala. Při pátečním poslechu křesťanského rádia jsem náhodně slyšela přímý přenos z tohoto setkání, kde bylo řečeno, jaké přednášky probíhají a kolik tisíc mladých se tohoto setkání účastní. Zatoužila jsem se také zúčastnit, neboť daná témata byla velmi inspirující. V sobotu mě se synem vzali autem přátelé, a tak jsme cestu trávili modlitbou a sdílením se o dětech. Velké duchovní akce mají své nenahraditelné kouzlo. Účastnili jsme se mše svaté probíhající na Zimním stadionu. Bylo příjemné pod stromem najít své místo, kde se člověk mohl schovat před velikým slunečním žářem. Otec biskup promluvil otevřeně ke všem mladým o svátosti manželství. Zdůraznil, že manželství není snadná

životní cesta, nikdo z nás neví, jaké životní kříže nás potkají, ale posílení vírou a nadějí v Krista je tato cesta darem a radostí. Po skončení mše svaté byla možnost vydat se na některou ze 14 netradičních poutí na různá místa, děti si mohly vyrobit nějaký malý dárek,... Mě oslovila příjemná čajovna – ve stanu, kde si hosté mohli zapůjčit k příjemnému posezení i stolní hry. K využití byly také poradny a svátost smíření. Setkání vidím jako velmi kladné. Bůh má plán s každým z nás, volá nás na místa, kde se cítíme dobře, kde jsme užiteční službou ostatním a zároveň obohaceni. Vždyť dávat je více obohacující než dostávat. Radujme se ze společného cíle, který je každým dnem blíží.

Iveta Kučerňáková

S.R.O. v Tyrolsku

Již jako třetí výprava z naší farnosti o letošních prázdninách se naše spolčo vydalo těsně po posledním srpnovém nedělním poledni do rakouských Tyrol. Naše očekávání z krás Rakouska se trochu pozdržela, protože skládání 16 kol do dvou devitímístných aut, kam se musel vejít ještě stejný počet lidí, bylo nemalým oříškem pro budoucí techniky, ale vše se záhy dobře vyřešilo.

Po modlitbě za zdárnou cestu jsme vyrazili k jihu, a jak tomu bývá na mnoha našich výpravách, tak hned u cedule Slavkov u Brna „konec“ jsme začali dlábit první z mnoha řízků. Cesta rychle ubíhala a dlouhé chvíle v autě nám projasňovaly zastávky na protažení, kdy si i řidiči mohli oddechnout. Lodivody našich autostrojů byli skvělí manželé Buchtovi z Jiříkovic a samozřejmě i otec Milan Vavro, který se s námi vydal na svou již několikanásobnou návštěvu stejných, ale pořád okouzlujících míst.

Do malebné vesničky Schwendt v pohoří Kaiserwinkl mezi Salzburkem a Innsbruckem, která byla naším cílem a následným základním táborem na celý týden, jsme dorazili již za tmy. Ubytovali jsme se v místní školní tělocvičně, která byla chytře umístěna pod úroveň země a jen okna u stropu nám nabízela pohled do ztemnělé krajiny. Někteří jsme se ani nestihli plně vybalit a únavou jsme záhy po večeři usnuli.

Jaký byl náš údiv, když jsme ráno vyšli před školu a uviděli nádherné horské masivy, které jsme předchozí noc vidět nemohli. Mnozí začali srovnávat (slavkovská scénérie vs. tyrolští obří) právě tyto hory s naším Urbánkem, který však ztrácel na své konkurenty téměř 1000 m převýšení. První den jsme se vydali do pohoří Kaisergebirge (Cisařské Alpy) s nejvyšší horou 2344 m v horách Wilder Kaiser (Divoký Císař), kam jsme přijeli autem a následně stoupali podél horských bystřin a zbytků zmrzlého sněhu až k chatě s hospůdkou v sedle Stripsenjoch (1580m). Zde jsme poobědvali a také sledovali na stráních se pasoucí

kamzíky a úžasnou scénérii mnohá údolí, srázů a cestíček vedoucích na samé horské vrcholky, kde téměř na každém byl postavený kříž viditelný z mnoha kilometrů.

Myslím, že jak spolčo, tak i tři děvčata z Heršpic a manželé Buchtovi, jsme následně prožili nejkrásnější mši během naší existence, protože jsme se uvelebili těsně nad horskou chatou v 1600 metrech a mohli se modlit k nebi blíže, než se nám společně kdy podařilo. Zbytek dne jsme šli po hřebeni hor až do nejvyššího bodu toho dne v 1813 m a následně jsme procvičili klouby při sestupování až do údolí k autům, která nás unavené dopravila zpět do postelí.

Druhý den jsme vyrazili na kolech. Ze Schwendtu dolů z kopce a pak zase do kopce, kde se projevil zvláštnosti na některých kolech, jako např. pískavé zvuky při šlapání či špatně promazané řetězy. Nejdříve jsme obdivovali krásu kostela v nedalekém Kössenu a především jeho dvoupatrový kůr (což bylo v tamních kostelích k vidění téměř všude).

Následně jsme přešli do blízkého poutního místa na německých hranicích, kde jsme prožili naši mši svatou a mohli obdivovat rakousko-německé kroje v přilehlém hostinci. Zbytek dne jsme prožili u jezera Walchsee, kde jsme za krásného slunečného počasí dováděli mezi mnoha turisty ve vodě na nafukovací čtyřmetrové hoře, odkud jsme skákali do vody a na vodní trampolíně, na které jsme vymýšleli překotné karamboly se šťastným koncem a následným rozplácnutím se o vodní hladinu. Cesta zpět byla pohodová, ale dva z nás si chtěli vyzkoušet svoji vydrž a orientaci a vydali se proto po kratší, ale o to krkolomnější horské cestě.

Třetí den čekala nejen nás, ale i naše autovozy nejnáročnější výprava, protože jsme odsouhlasili, že vyrazíme k nejvyšší hoře Rakouska, Grossglockneru (3798 m) a k pod ním ležícímu ledovci Pasterzengletscher, který rok od roku čím dál více taje a do 70 let má naprosto zmizet.

Cesta tam nám trvala bezmála 4 hodiny, ale pohled na téměř 30 tisícových hor nás naplnil úžasem. Mohli jsme si sáhnout i na samotný ledovec, ke kterému jsme sestoupali z místní vyhlídky asi o 500 m. Z rozhledny na vyhlídce jsme mohli sledovat dalekohledy i horolezce a dobyvatele hor, kteří jako malíci mraveněci v dálí sestupovali z Grossglockneru, anebo se snažili dosáhnout jeho vrcholu, na kterém se majestátně tyčí obrovský kovový kříž. Toho dne jsme dosáhli nejvyššího bodu na naší cestě po Rakousku. Bylo to celých 2571 m n. m.

Ve čtvrtek už se obloha z části zatáhla, ale i přesto jsme vyjeli na kolech vstříc novým krásám místních hor a měst. Navštívili jsme několik rodinných kapliček, kde byly na památku zemřelých jejich fotografie. Hlavním cílem bylo však malebné město St. Johann in Tirol, které nás okouzilo svým historickým centrem s domy malovanými mnohdy i náboženskou tematikou. Při večerním návratu do Schwendtu jsme byli někteří svědky toho, jak bača hnal svoje krávy, které se napojily u tamní kašny, přes náves a nikomu to nepřišlo zvláštní. Po večeři, kdy jsme se seznámili s několika tamními dětmi, jsme se vydali v početném zastoupení na nedaleký statek, kde žije paní, od které jsme měli každý den čerstvé kravské mléko. Připili jsme si s ní na její zdraví a obdivovali jsme i tři malá telátka v jednom z chlévů za domem.

V předposlední den jsme vyjeli auty již v silném dešti do nedalekého Kufsteinu,

kde jsme si chtěli poslechnout tamní varhany, které z hradební věže znějí dvakrát denně do dalekého okolí. Prohlédli jsme si též i centrum města se starobylou uličkou a prošli se i kolem řeky Inn, jejíž hladina se nebezpečně zvedala a vlny rozbíjející se o pilíř mostu dávaly najevo, že vydatný dvoudenní déšť za sebou zanechal viditelnou stopu.

Bohužel přšelo tak moc, že návštěva jeskyně, která byla v plánu, se musela zrušit a místo toho jsme si v restauraci pochutnali na pravém jablečném štrúdlu se smetanou.

Ovšem sýrárna, ve které jsme si prohlédli způsob výroby sýrů a také samotné zrající pochoutky, se pro nás i s následnou ochutnávkou stala dostatečnou náhradou. Ještě večer jsme zavítali na každopáteční koncert ve Schwendtu, kde se sejde často celá vesnice a naslouchá místní kapele, na jejíž počest ovšem zrovna vystoupila dechová tyrolská vojenská hudba, díky níž jsme mohli přes hodinu naslouchat libým tónům jednoho z nejlepších rakouských orchestrů. Rozloučili jsme se s naší „domovskou“ vesničkou a vydali se v sobotním ránu pomalu zpět k domovu.

V bavorském Garchingu jsme navštívili hrob kněze, emigranta, P. Josefa Kotulana, který se za totalitního režimu uchylil právě ve Schwendtu a tamním knězem byl až do roku 2004, a také jsme pozdravili jeho bývalou bavorskou hospodyni Katy. Ta nás s úsměvem na tváři přivítala a my ji pozdravili typicky po rakousku: „Grüss Gott“.

Naše cesta přes největší německé poutní město Altötting vedla až k rodnému domu papeže Benedikta XVI. ve vesnici Markt am Inn, kde jsme zakončili naši cestu po Tyrolsku a Bavorsku. Šťastně jsme se vrátili domů 1. září asi půl hodiny před půlnocí.

Za šťastnou cestu a krásné zážitky chceme poděkovat otci Milanovi, který pro nás toto putování perfektně zorganizoval. Také děkujeme za brilantní řízení auta našemu druhému řidiči panu Buchtovi a jeho manželce – nejlepší navigátorce.

Spoločo S.R.O.

Zápisky z Tyrol

Dne 19. srpna se skupina čtrnácti vysokohorských turistů, vedených již ostříleným horalem otcem Milanem, vydala na týdenní výpravu Tyrolskem, Švýcarskem, Německem a Lichtenštejnskem. Naše expedice započala společným shledáním se, s účastníky setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou, kam jsme se v neděli po mši svaté vypravili. Odtamtud po poledni vyrazil náš konvoj směr rakouské hranice. Cesta byla středně dlouhá a úmorná zvláště pro pasažéry bílé dodávky, kterou část osazenstva blíže znala již z expedice Itálie. Ve večerních hodinách jsme v pořádku dorazili do vesničky Schwendt, ukryté mezi tyrolskými pohořími. Po krátké večeři všichni s povděkem zalehli a tělocvičnou, která se nám stala útočištěm, se brzy ozývalo jen sborové pochupování.

V pozdních nočních hodinách, jak většina z nás zjistila až ráno, dorazila další skupina slavkovských horalů, se kterými jsme sdíleli střechu nad hlavou, ovšem o jejichž osudech toho příliš nevíme, jelikož jsme je potkávali téměř jen u snídaně a u večeře.

Ovšem zpět k expedici. V ranních hodinách jsme se opět vydali na cestu a s přestávkami jsme přes rakouské vorarlbersko docestovali až do hlavního města Lichtenštejnska zvaného Vaduz. Po krátké prohlídce moderního centra města a až nás z neustálého kroucení hlavou bolelo za krkem, vyjeli jsme nahoru nad město k místní dominantě, knížecímu zámku.

Dalším bodem programu po přejetí do Švýcarska a zároveň první zkouškou správného horského turistu se ukázalo zdolání převýšení 300 metrů, cestou údolím mezi dvěma pohořími. Na pošině mezi horami nás ale již čekala zasloužená odměna. Alpské jezero doslova zvané Seealpsee v celé své kráse. Mnozí z nás se nedali odradit ani vražedně studenou vodou a v horkém letním odpoledni rádi využili tuto nabídku ke zchlazení.

Odtud už zbýval jen kousek cesty do

švýcarského kláštera cisterciáckých sester v Magdenau, kde žije několik sester z naší vlasti. Sestry nás vskutku královsky ubytovaly a nakrmily, a tak jsme opět spokojeně usnuli v měkkých postelích, a přestože venku lilo jako z konve, spali jsme jak v bavlnce.

Ráno jsme společně se sestrami slavili německy mši svatou a poté, opět vydatně, posnídali. Tak jsme posílnění na těle i na duchu vyrazili na další cestu. Nejeli jsme věru daleko, a kde se vzala tu se vzala, stála před námi Maestraniho švýcarská čokoládovna. A tak jsme naladili svoje chuťové buňky, prokoukli „jak to teda vlastně v té čokoládovně funguje“ a se vzorky čokolády se spokojeně vydali dál podél Bodamského jezera.

Cestou na základnu, zpět do Tyrol, tentokrát přes Německo, jsme ještě stihli prohlídku hradů Neuschweinstein a Hohenschwangau a ve večerních hodinách ještě rychlý průlet soutěskou s dravou řekou v Garmisch-Partenkirchen a s krátkým výstupem na místní lyžařský skokanský můstek. Nutno podotknout, že po takovém programu všichni uvítali den volna, a tak jsme jej strávili lebeděním na břehu jezera Walchsee, údajně na jednom z nejkrásnějších přírodních koupališť v Rakousku a psychicky se připravovali na celodenní výšlap na vrchol Feldberg, jež už klepal na dveře (výšlap, ne Feldberg).

Abych vám o něm něco pověděl, a vy jste si mohli udělat obrázek, začnu tím, že popíši, kam jsme se to vlastně vydali. Nedaleko naší vesničky Schwendt se rozprostírá pohoří Wilder Kaiser se svými vrcholy Stripsenkopf a Feldberg a mnoha dalšími, o kterých teď bohužel nebude řeč. Na první a zároveň nižší z nich (1807 m n.m.) jsme se po přestávce s obědem v horské hospůdce a mši svaté slavené nad srázem dolů do údolí, vyškrabali okolo druhé hodiny odpolední. Poté následovala cesta po hřebeni, vždy několik desítek metrů dolů a poté opět

nahoru, většinou o něco výš. Tímto způsobem jsme po čtvrté hodině odpoledne stanuli na vrcholu Feldberg (1809 m n. m.) a po krátkém odpočinku zahájili dvouhodinový sestup dolů.

Na druhý den jsme si vzali za cíl ledovec pod horou Grossglockner, mimo jiné nejvyšší horou Rakouska. Po zhruba osmdesátikilometrové cestě na nás čekalo dalších 48 kilometrů serpentinami vysokohorskou silnicí, kterými jsme zdolali převýšení 1748 metrů. Za to se na náhorní plošině před námi rozložil ledovec Pasterze, který se bohužel jako většína ledovců rok od roku zmenšuje, ale i tak se stále rozprostírá na délku deseti kilometrů a to jej činí největším v Rakousku. Bohužel pro velkou oblačnost jsme nespátřili samotnou horu Glossglockner, která se před námi majestátně zvedala, ale jejíž vrchol se skrýval kdesi v oblacích.

Po dvou hodinách strávených v místním středisku, které spojuje poznávací, příro-

dovědné a další vědecké zájmy, nebo na výstavě historických automobilů a motorek, které k silnici Hochalpenstrasse, jež je opravdovým motoristickým zážitkem, neodmyslitelně patří, vydali jsme se cestou dolů, nazpět do naší tělocvičny. To už jsme všichni cítili, že se neodvratně blíží návrat domů.

Další den po cestě nazpět, jsme ještě shlédli město Salzburg, ve kterém se mimo jiné v roce 1756 narodil známý hudební skladatel W. A. Mozart. A po několika dalších hodinách na cestě jsme okolo desáté hodiny, unavení a rozespálí, dorazili zpět do Slavkova.

V návaznosti na tuto prázdninovou expedici bych chtěl za všechny účastníky ještě jednou poděkovat otci Milanovi, za jeho obětavost, podporu, důvěru a zvláště za jeho čas. Za to, že jsme mohli týden prázdnin strávit smysluplně a objevit pro mnohé z nás neznámý, ale krásný horský svět. Díky.

Za Sardinky a spol. Vojtěch Lstibůrek

Setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou

Od 14. do 19. srpna se po pěti letech konalo ve Žďáru nad Sázavou 5. celostátní setkání mládeže. Žďár hostil toto setkání již po druhé, poprvé se zde pořádalo v roce 2002. Motem letošního setkání bylo: „Ovocem ducha je láska, radost, pokoj...“ (Gal 5, 22).

Na setkání přijelo asi 5300 mladých z celé České republiky. Ze Slavkova a okolních vesnic nás jelo celkem 30, z toho několik jedinců se angažovalo i v přípravných a organizačních týmech. Byli jsme ubytováni na školách, kde bylo zajištěné také stravování. Hlavní program se odehrával v prostorách zimního stadionu, kousek od centra města. Každý den byl pro nás připraven dopolední program, který zahrnoval společnou modlitbu, promluvu některého z biskupů a mši svatou. Po obědě jsme se mohli věnovat sportu, nebo výtvarným a tvůrčím aktivitám, nebo se připojit k brigádě pro město. Ve

tří hodiny obvykle začínal odpolední program zahrnující přednášky na nejrůznější témata z oblastí víry, duchovního života, vztahů, médií, případně jsme se mohli účastnit např. hudebních workshopů. Po večeri následoval večerní program, jehož součástí byla svědectví o obrácení, nalezení životního povolání, či o svatosti. Závěr dne vždy završila společná modlitba nešpor, růžence, nebo adorace.

Ve čtvrtek odpoledne jsme měli možnost výběru z mnoha koncertů či představení nejrůznějších žánrů od klasiky přes muzikál až k rockové hudbě. V sobotu se k našemu setkání připojila celostátní pouť rodin a naše řady se rozšířili o další 2000 účastníků.

Setkání nás všechny duchovně povzbudilo, návazali jsme nová přátelství a také nám dalo možnost zakusit jednotu víry.

„slavkovská mládež“

Ministrantský tábor Lučice

Stejně jako v posledních letech, tak i letos jsme vyrazili na ministrantský tábor, který se konal od 4. do 11. srpna. Tentokrát jsme si vybrali tábořiště u malé vesničky Lučice nedaleko Havlíčkova Brodu. Celotáborové téma neslo název „Země Venden“.

Kluci se přenesli prostřednictvím starého příběhu do doby Vikingů. Ten začal poté, co nás navštívil posel z dalekého severu – ze země Venden. Přišel s naléhavou prosbou královny, která žádala o naši pomoc. Její země byla neustále napadána zvláštními bytostmi – Vendoly a nadále se již nedokázala sama bránit. Stará vědma rozdělila všechny do tří vikingských rodů, v jejichž čele stáli tři hrdinové – Knut, Bjarni a Dalmund. První noc jsme přespali v lese,

kousek od řeky Sázavy. Druhého dne ráno jsme se okamžitě vydali na cestu do země Venden. Po příchodu do tábora jsme byli přivítáni královnou, která nás už očekávala. Postupně jsme museli tábor obehnat opevněním, vystavět pozorovatelný a připravit se na útok Vendolů. Ti na nás zaútočili uprostřed noci. Všechny vikingské rody dokázali společnými silami tábořiště ubránit. Dozvěděli jsme se, že Vendoly nedokážeme porazit, pokud nezničíme jejich „matku“. To se nám nakonec podařilo, a osvobodili jsme zemi Venden od obávaného nepřitele. Za to byli všichni nakonec odměněni pokladem Vendolů. Kluci přijeli domů unaveni, ale se spoustou zážitků. Doufám, že se všem letošní tábor líbil a že příští rok pojedeme znovu.

Tomáš Fries

Mezi řekou a horami v pláních préríí...

Farní tábor 2012 se uskutečnil již tradičně v Rakoveckém údolí. Statečný kmen Irokézů přebýval v krajině svých praotců, v zemi, kterou jim svěřil Manitou, aby užívali jejich darů. Žili klidně a pokojně, až do dne, kdy lidská chamtivost zatoužila po jejich dědictví. Bílí mužové byli neústupní a náčelník Dunivý hrom chtěl vykoupit mír pokladem. Byl však podveden. V bitvě, která se strhla, padli téměř všichni jeho muži, a mezi nimi i sám Dunivý Hrom... Z kmene přežily jen ženy a děti. Neschopny bojovat, unikly na Sever. O neštěstí Irokézského kmene se doslechly okolní kmene, vyslaly své nejlepší bojovníky a učitele, aby z mládat vychovali statečné a hrdé bojovníky a bojovnice. V zemi préríí, hustých lesů, medvědích skal, říček a potoků oplývajících pstruhy, postavili vlgvamy a začali s vycvikem. Když náčelník Moky Moata, syn zesnulého náčelníka Dunivého Hroma, uznal, že mladí bojovníci jsou připraveni, vydali se zachránit své

rudé bratry... Přestože nám počasí příliš neprálo, věříme, že si děti tábor užily stejně jako my. Myslím, že všichni budeme dlouho vzpomínat na deštivý lov bizonů a krocení mustangů. A jistě nesmíme zapomenout na přátelské vztahy se sousedním kmenem Šošonů.

Velký dík patří našim squaw (paní Palečkové, panu Palečkovi a paní Hrabovské) za přípravu výborných jídel, paní zdravotnici Aniče Kotvrdové za péči o naše zdraví, otci Marečkovi za péči o naše duše, vedoucím a asistentům (Yoky, Naiře, Ayashe, Akim, Amadey, Hawkeye, Elsu, Minganovi, Naghi Yuko, Tasavimu a Misae), dále Filipovi za výrobu krásného totemu, maminkám za napečení buchet, po kterých se nestihlo ani zaprášit, a také všem, kteří na nás mysleli v modlitbě. A nakonec velký dík samotnému velkému Moki Moatovi za opatrování našeho kmene. Mladým bojovníkům přejeme, aby nově získané schopnosti dobře využívali a nová přátelství utvrzovali...*a jednou slavně aby se nazpátek vrátili!*"

Mimitech a Winien Toto

Dovolenka v kláštore

My, staršie sestry poznačené chorobou a už nemáme tých najbližších príbuzných, tak naša skvelá dovolenka je v kláštore. Modlíme sa individuálne cez dovolenku a viacej odpočívame. Pripadá nám úkol modliť sa za naše mladšie spolusestry, ktoré navštevujú svojich príbuzných, aby sa zotavily na duši a na tele a prišli osviežené, a mohly pokračovať v svojej službe, ktorú im Pán určil. Modlíme sa za mnohých, ktorí sú na dovolenke, aby nezabúdali na modlitbu a tak plný elánu, šťastné sa vrátili k svojim najmilším. Božie požehnanie sme zvolávali

na všetkých, ktorí boli na cestách. I to sa stáva, že z dovolenky ich čakajú doma a oni sa už nevrátia, lebo ich dovolenka mimo domu bola už poslednou. Poďakujeme za všetky, ktorí sa šťastne vrátili. My ďakujeme sestre predstavenej Vojtče, že počas našej dovolenky v kláštore sa o nás dobre starala. Také ostatným sestričkám, ktoré mali spoluúčasť na našej tak vzácnej a dobre využitej dovolenke. Poďakujeme spoločne a chválme Pána, ktorý nás nesmierne miluje. Veľký vďak patrí jeho matke Panne Marie, Matke našej kongregácie. Sr. M. Blanka

A short interview with sister Anne from Canada

Mnozí z vás jste ji jistě během jejího pobytu ve Slavkově poznali: malá, drobná, neuvěřitelně vitální, komunikativní a hlavně nesmírně lidská sestra Anička Rektorová. Původem volyňská Češka, pátá z 12 dětí, jejíž rodina přesídlila do Kanady ještě před jejím narozením. Je sestrou Kongregace Chudých školských sester naší Paní v kanadském Kitcheneru. Osobně jsem sestru Aničku poznala na hodinách angličtiny. O jejím duchovním mládí a spontánnosti svědčí vzpomínka, jak při první hodině v naší skupině nepoznala mezi studenty otce Milana. Když zjistila svůj omyl, plácla se do čela, opřela hlavu o lavici a zvolala: „Ó father Milan....!“. Nebo když mu později při nácviku výslovnosti složila poklonu: „Father Milan, ty moc dobře pusu otvíráš!“. V červenci se sestra Annie vrátila do svého mateřského domu v Kanadě. Pokud ji zde také postrádate, potěšte se následujícími řádky.

Sestro Aničko, povězte nám, prosím, o svém narození.

Narodila jsem se 23. 3. 1935 – tři trojky mi celý život připomínají Boží trojici – na Bílou sobotu k ránu, maminka právě pekla koláče, ale nestihla to, mí čtyři starší sourozenci už spali. V domě byla také moje babička.

Jaká byla vaše babička?

Babička byla velmi charismatická osobnost, často ji, společně s knězem, volali k umírajícím, měla zvláštní dar.

Kdo vás v životě nejvíce ovlivnil?

Moje maminka.

Jaký byl život dítěte „přistěhovalců“?

Naše rodina byla velmi chudá. Doma jsme mluvili jenom česky, když jsem šla do školy, téměř jsem nerozuměla. Počáteční jazyková bariéra vedla samozřejmě k tomu, že jsem pomaleji chápala probíranou látku.

Setkala jste se jako dítě s řeholními sestrami?

Setkala. Některé mě dokonce učily ve škole, z jedné jsem měla docela velký strach. Vzpomínám si také dobře na dvě sestry, které nám velmi pomohly při nemoci mého bratra.

Kdy jste se vy sama stala sestrou?

V roce 1952 – v necelých osmnácti letech – jsem vstoupila do kláštera, v roce 1954 jsem skládala první sliby, v roce 1960 sliby věčné. Dá-li Bůh, poděkuji v roce 2014 za 60 let uplynulých od prvních slibů.

Co je to podle vás Boží volání?

To je něco, co vnímáte tady (*ukazuje na srdce*).

Prozradíte nám, jak se jmenuje váš anděl strážný?

Oh yes, its Gloria – she!

Thank you for the interview and mainly: It was nice meeting you!

*Připravila Petra Šaňková
(věčný začátečník)*

Slavnostní zakončení kurzu pro chrámové varhaníky ve Slavkově

V neděli 17. června 2012 byl ve Slavkově u Brna zakončen tříletý kvalifikační varhanický kurz jednoty Musica sacra. Slavnost začala v 16 hod. v kostele Vzkříšení Páně varhanním preludiem a pokračovala liturgií zpívaných nešpor Zdeňka Pololánika (viz jednotný kancionál 084). Předzpěvujícímu PhDr. Willi Türkovi sekundovala čtyřčlenná schola ze Znojma (Natálie Türková, Lenka Molíková, Eliška Juhaňáková, Svatava Baráková), na varhany doprovodil organolog brněnské diecéze MgA. Ondřej Můčka. Na průběhu liturgie se aktivně podíleli nejen absolventi kurzu, kteří tak zúročili několikaletý nácvik nešpor, ale i jejich rodiny, blízcí příbuzní, přátelé či místní hudbymilovní farnici. Hlavním celebrantem byl PhDr. Karel Cikrle, který ve své promluvě rozebral téma varhanické služby v několika rovinách: postavení varhaníka ve farnosti, posílání varhaníka, varhanická zbožnost, spolupráce varhaníka s knězem a s jinými hudebníky, další vzdělávání, členství v jednotě Musica sacra etc. Je škoda, že tuto promluvu slyšelo jen pět koncelebrujících kněží – právě rovina kněze a varhaníka, jakožto jeho nejbližšího a nejdůležitějšího spolupracovníka, byla více než podnětná.

Poté následoval slavnostní akt předání diplomů absolventům kurzu. Ze slavkovské farnosti získali osvědčení kvalifikace D: Veronika Andřelová, Eva Červinková, Jana Dolečková, Elena Knotková a Markéta Šemorová. Čestné uznání obdržel Ing. Roman Zukal a Anežka Šujanová z Heršpic, která byla největším překvapením u závěrečných zkoušek. Tato mladá, teprve dvanáctiletá slečna zaujala vespěloú koordinací hry na manuálu a pedálu. V jejím případě je sklouben talent s pílí a ryzím zájmem o varhanickou službu, což skýtá velkou naději do budoucna.

Na řadu přišla i slova díky, jež byla určena především slavkovskému panu děkanovi Mgr. Milanu Vavrovi, vedoucímu kurzu PhDr. Willi Türkovi, asistentce Svatavě Barákové, lektorům PhDr. Ing. Karolu Frydrychovi, MDDr. Olze Frydrychové, MgA. Davidu Postráneckému, Bc. Ivo Prchalovi,

absolventům kurzu, schole, ale i kuchařce MŠ Zvídálek paní Ludmile Outratové.

Nastoupivší nově graduovaní kantoři pak zazpívali tříhlasou sborovou skladbu Plně zvučně Bohuslava Korejse, provedení řídil Willi Türk. Krásnou tečkou za liturgií byla závěrečná varhanní improvizace MgA. Davida Postráneckého vystavená z výrazových prostředků moderní hudební řeči. David Postránecký zde potvrdil renomé profesora Církevní konzervatoře v Opavě a pedagoga Janáčkovy akademie múzických umění v Brně především nevšední hudební invencí. Sváteční nálada pak doznívala při příjemném agapé, jež nachystali slavkovští kursisté a které sponzorsky podpořil němečanský varhaník Oldřich Svoboda.

Jménem jednoty Musica sacra bych chtěl poděkovat P. Marku Slatinskému, P. Kamilu Sovadinovi a P. Milanu Vavrovi za to, že nám nezištně umožnili výuku na kúrech v Šaraticích, Křenovicích, Heršpicích a ve Slavkově u Brna, panu děkanu Milanu Vavrovi též za ochotu, maximální vstřícnost, výborné zájemství, zapůjčení pomůcek pro hladký průběh výuky (dataprojektor, CD přehrávač, kopírku) a za zajištění výtečných obědů a obsluhu manželům Miroslavovi a Šárce Jeřábkovým s dětmi. Nutno dodat, že před kuchařským uměním Ludmily Outratové lektorů pravidelně smekali. Velkou zásluhu na bezproblémovém chodu kurzu má rovněž Jana Lstibůrková, která roli manažerky zvládla se ctí. Poděkování náleží také prof. PhDr. Jiřímu Sehnalovi, CSc. a PhDr. Karlu Cikrlemu za dílčí přednášky a účast při závěrečných zkouškách, prof. Jiřímu Sehnalovi a MgA. Ondřeji Můčkovi za účast při postupových zkouškách, kolegům lektorům, zvláště však předsedovi jednoty Musica sacra PhDr. Willi Türkovi, který byl hlavním protagonistou tohoto projektu. V pořadí šestý kurz pro chrámové varhaníky Jednoty na zvelebení církevní hudby na Moravě Musica sacra byl zakončen vskutku slavnostně, byl radostí i podnětem k dalšímu takovému počínu, jež od října 2012 začne v Třebíči.

Karol Frydrych

Ohlédnutí účastníků kurzu varhaníků

Jsou tomu již 3 roky (přítom mám pocit, jako by to bylo nedávno) co nás při mši sv. ve slavkovském kostele oslovil pan děkan, zda by měl někdo zájem o varhanický kurz. Vždy jsem obdivovala varhanní hru, z jejíž krásy a vznešenosti mi naskakovala husí kůže. Brala jsem proto tuto příležitost jako výzvu pro mne samotnou (mám totiž často trému). Protože jsem měla dobrý základ hry na klavír, myslela jsem si, že by to neměl být až takový problém a na kurz jsem se přihlásila. Postupem času jsem však zjistila, že hra na varhany je úplně něco jiného. Zvláště vzájemné provazování a prolínání tónů při hře mi dělalo velké problémy. A co teprve když se ke hře rukou měla přidat i hra nohou. Při všech zdarech i nezdarech nás svým laskavým přístupem provázeli obětaví a vstřícní lektoři, kteří nás vzdělávali v oblastech hudební nauky, liturgické hudby, liturgiky, nauky o varhanách, nástrojové hry. Zvláště panu PhDr. Willi Türkovi, který se ujal naší skupiny začátečníků, bych chtěla poděkovat za jeho chápavý, vstřícný a povzbudivý přístup, kterým nám dodával chuť a odvahu do další hry. Kurz mi otevřel brány do oblasti liturgiky a liturgické hudby, kterou jsem do té doby vnímala pouze okrajově. Post varhaníka je nelehké, ale krásné poslání při službě Bohu a lidem. Odměnou

za všechna cvičení, snažení a někdy i překonání chuti všeho nechat, je nám možnost, hrát na královský nástroj, jehož zvuk povzbudí duši při všech životních situacích. Přeji všem lektorům v jejich bohublé činnosti hodně energie, síly a Božího požehnání.

Elena Knotková

Skončil kurz varhaníků ve slavkovském děkanství, a proto snad nebude na škodu krátké ohlédnutí za uplynulými třemi lety. První rok výuky se odehrál zejména ve smyslu sjednocení základní nauky o technice hry jako doprovodu a rovněž proběhla řada přednášek související s hlavním zaměřením kurzu. Časování jednotlivých témat bylo propracováno veskrze metodicky; nauka vybraných oblastí z katechismu postupně navázala a propojila významné dny liturgického kalendáře s výkladem vhodnosti textů z Kancionálu, což se následně ukázalo jako naprosto nezbytná informace pro praktikující varhaníky. Rok druhý byl oproti prvnímu ovšem zaměřen více technicky. Hra na manuál byla již nedostačující, protože došlo postupně k doplňování pedálu u skladeb z cvičebnice (Škola na varhany, vyd. Musica sacra), následně i snadnějších doprovodů ke Kancionálu. Teoretická část výuky byla nesena zejména vynikajícími přednáškami

Ing. Karola Frydrycha, které precizně zpracoval nejen co do fundovanosti, ale zejména věcnosti, a jimiž skvěle doplnil praktickou část kurzu. Třetí rok je potom shrnutím dvou předchozích let a také nahlédnutím, kam až se kdo ve hře na varhany propracoval. Byl také dokončen, bohužel velice krátký, cyklus přednášek o registraci varhan. Snad bude příště tomuto mimořádně důležitému tématu věnováno více času.

Ing. Martin Žilka

Svatava Baráková, MDDr. Olga Frydrychová, P. PhDr. Karel Cikrle, PhDr. Willi Türk, P. Mgr. Milan Vavro, MgA. David Postránecký, PhDr. Ing. Karol Frydrych

Rozhovor s varhaníky Olgou a Karolem Frydrychovými

Jsou spíše slyšet, než vidět – provázejí hudebním doprovodem naše bohoslužby – přesto o nich nevíme téměř nic. Jací vlastně jsou? Částečnou odpověď přinese rozhovor s manželí Frydrychovými. Karol (1975) pochází ze Žarošic, vystudoval: SPŠ stavební, Fakultu stavební VUT, jazykovou školu (angličtinu), ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu, doplňující pedagogické studium na FAST VUT a Úvod do kompozice na Hudební fakultě Janáčkovy akademie múzických umění. Nyní studuje doktorský program Hudební věda a magisterský program Učitelství estetické výchovy pro střední školy Filozofické fakulty Masarykovy univerzity. Pedagogicky působí na ZŠ Mutěnice a kurzech jednoty Musica sacra. Publikuje, příležitostně se věnuje skladbě. Olga (* 1984) pochází z Drnovic u Lysic, vystudovala Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži, ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu a Lékařskou fakultu MU. Pracuje tři roky jako zubní lékařka. Zpívá v Dómském komorním sboru Brno.*

Ve Slavkově u Brna bydlíte tři roky, jak se vám tu líbí?

Olga: Moc. Jednak je tu spousta krásných míst, ale i po praktické stránce – např. vzdálenost od Brna a celkově občanská vybavenost nám velmi vyhovuje. Rádi bychom zde zůstali, proto hledáme nějaký finančně dostupný domeček. Také díky farnímu společenství se tu cítíme přijati. Je úžasné, že jsou zde dva kněží, z nichž každý dokáže oslovit jiným způsobem, také zastoupení všech věkových kategorií ve farnosti. A velmi oceňuji, že když hrají, po mši sv. na mě jeden člověk pamatuje a nezapomene mi podat svaté přijímání – kostelník Mirek Lstibůrek.

Karol: Těší mě, že slavkovská farnost je živým společenstvím. Na prvním místě bych zmínil duchovní pastýře: pana děkana Milana Vavra, který vedle svých nesporných spirituálních kvalit má renomé schopného budovatele, manažera, organizátora a diplomata s reprezentativním vystupováním, ale také kaplana Petra Marečka, jenž proslul akademicky pojatými homiliemi. Nesmírně důležitá je práce řádových sester a formování dětí v KMS Karolínka. Nelze rovněž neobdivovat skutečnost, že Pěvecký sbor Gloria pod vedením Petra Hlaváčka interpretoval a capella osmihlasé skladby (G. P. da Palestrina, A. Lotti), což je na poměry malého městečka impozantní! Přes výše uvedené, existenci KLASu a farního divadla je však nutno mít na zřeteli, že je na co navazovat – viz činnost Farní cyrilské jednoty. Také díky ní je zde to správné podhoubí.

Co nebo kdo vás přivedl ke hře na varhany?

Karol: V mém případě se jednalo o přiroze-

ný hudební vývoj. Od útlého věku jsem byl vzděláván ve hře na flétnu. Pak následovala kytara, na kterou jsem doprovázel skupinu křesťanského folku, jež vznikla v Žarošicích roku 1986 z podnětu mých rodičů a velké podpory P. Tomáše Ždánského – žarošického děkana a arcikněze slavkovského. Kytaru jsem poté předal kolegovi a ujal se hry na kontrabas. Flétna je sólový instrument tvořící melodie, kytara nástroj harmonický a basa tvrdí muziku. A právě varhany umožňují hrát paralelně melodie, harmonii i bas (nohama na pedál). Nejprve jsem na královském nástroji interpretoval doprovodné party umělého sborových skladeb, teprve pak jsem se stal liturgickým varhaníkem v pravém slova smyslu. Pro úplnost však nutno ještě dodat studium klavíru u Věry Gregerové v Brně a soukromé hodiny varhan u profesorky brněnské konzervatoře Drahomíry Horákové.

Olga: Mě od mala fascinovaly klavír a varhany pro krásu a elegantnost klaviatury a pro jejich harmonickou samostatnost. Kvůli nákladnosti nástroje jsem ale nejdříve hrála na zobcovou flétnu a teprve později na klavír. Velkou zásluhu na tom měl kněz z naší farnosti, který mě zadarmo naučil základům hry a umožnil cvičit na klavír na faře. Později jsme měli doma pianino z půjčovny. Již od devíti let jsem jednoduchým způsobem začala hrávat při liturgii ve všední dny. Od 15 let jsem pak navštěvovala ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu v Brně, kde jsem se již plně věnovala hře na varhany. Prvním cyklem mě provedl Zdeněk Hatina, druhým Stanislava Syrková. Poté jsem ještě tři roky navštěvovala brněnskou konzervatoř, kde jsem byla žákyní Petra

Kolaře. Pro pracovní vyčerpání jsem však studium předčasně ukončila.

Jste manželé a oba varhaníci. Jsou varhany příčinou vašeho seznámení?

Karol: Bingo! Olinka mně „padla do oka“ na jednom žákovském koncertu konaném v sále budovy Janáčkovy varhanické školy. Pamatuji si, že mnohem krásně hrála Brixiovo Preludium F dur. Tehdy jsem si řekl: „Musí být mou!“

Olga: Oba jsme byli žáky zábrdovického varhaníka a ředitele kůru Zdeňka Hatiny na ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu v Brně. Seznámili jsme se právě díky povinným školním koncertům.

Co vám varhanická služba přináší?

Karol: Vyjádřeno matematickými mocnina-mi: mluvená modlitba – na prvou, zpívaná modlitba – na druhou, kontemplace prostřednictvím zpěvu a hry – na třetí. To je úplně jiná dimenze.

Olga: Hra při liturgii není jen nějaké brnkání si pro radost. Hudba je její nedílnou a velmi silně působící součástí. Často se přede mší sv. modlím, aby se Bůh skrze moji hru nebo zpěv dotkl aspoň jednoho člověka.

Jaký je rozdíl při prožívání mše svaté v lavici a u varhan?

Karol: Zcela diametrální. Dokud jsem ministroval, nevěděl jsem, co je to mít v kostele trému. To začalo až na kůru. S postupem času sice zvýšená psychická tenze z varhaní produkce opadla, ale vždy zůstala obava, zda nepřeskočí hlas při zpěvu žalmu či kterak dopadne účinkování pěveckého sboru. Varhaník si také nikdy nemůže být jist svým nástrojem, zda bude fungovat tak, jak má. Takže s jistou nadsázkou se dá říct, že nejlépe jsou na tom hudebně a liturgicky nepoučení farníci, kteří nevidí a neslyší chyby, v klidu a pohodě slaví liturgii a pak jdou duchovně posilněni spokojeně domů.

Olga: Na odlišném prožívání se také podílí vzdálenost varhaníka od oltáře, kdy se ve větším kostele může cítit odtržen od zbytku společenství. Pozornost varhaníka je rozptylována chystáním na další části mše sv. a o velkých slavnostech, kdy se často přidá i nervozita, se řádně soustředí jen skuteční „rutiněři“. Proto myslím, že je pro duchovní život varhaníka důležité účastnit se pravidelně mše svaté mezi ovečkami v lavici.

Které liturgické období máte jako varhaníci nejraději?

Karol: Nejraději mám advent a půst – tedy ztišení se a očekávání.

Olga: Já mám nejraději dobu adventní, postní a seslání Ducha svatého.

Co by se – z pohledu varhaníka – mohlo změnit?

Karol: V prvé řadě bych vyměnil varhany – ty stávající nemají ušlechtilý zvuk, zpožduje se u nich ozev tónu, etc.

Olga: Lidé by mohli víc zpívat.

Máte nějakou hodně oblíbenou skladbu?

Karol: Věru těžká otázka. Patrně překvapím, ale na pomyslém vrcholu u mě nestojí hudba ryze varhaní, byť např. nesmírně obdivuji J. S. Bacha. Mnohem raději mám gregoriánský chorál či sborovou tvorbu vrcholné renesance. Dá se říct, že z každé hudební epochy mě oslovila celá řada skladeb, z nichž alespoň namátkou uvádím: Missa L'homme armé Piera de la Rue, Magnificat Jana Dismase Zelenky, Requiem Wolfganga Amadea Mozarta, Vesperae Petra Ebena či Mši D dur Antonína Dvořáka, kterou jsem slyšel více než 100x. Z hudebních forem mám nejraději fugu, obdivuji melodiku Franze Schuberta a instrumentaci Antonína Dvořáka.

Olga: S manželem máme velice podobný hudební vkus. Vyrůstala jsem na hudbě Johanna Sebastiana Bacha, Wolfganga Amadea Mozarta a Ludwiga van Beethovena. Později jsem přilnula k hudbě Antonína Dvořáka. Skladbou mého srdce je druhá věta jeho Koncertu pro housle a orchestr a moll. Celkově ale nejsem fixovaná jen na určité období nebo autora. V pokladnici paní Hudby je nespočet šperků a každý je krásný jiným způsobem. Pro odlehčení si také občas poslechnu lehce jazzovou a capellovou skupinu The Real Group.

A co nějaká vlastní veselá varhanická historka?

Karol: Na jednu si vzpomínám. Odehrála se na Nový rok 2001 v Žarošicích. Zdejší půlnoční novoroční mši předcházely tradičně nemalé přípravy: kostel byl nazdobený, ukližený, vytemperovaný, na kůru připraven chrámový sbor s instrumentalisty, atd. S hlavním celebrantem – nejdůstojnějším otcem opatem kanonie premonstrátů v Nové Říši

Marianem Rudolfem Kosikem – bylo domluveno, že s ministranty a spolubratry v kněžské službě přijde na mši svatou středem kostela. Proto na úvod zaznělo slavnostní varhanní preludium, během kteréhož otec opat žehnal na všechny strany. Lid Boží obecný, jenž zcela zaplnil interiér kostela, s chutí a vervou pěl, až se „okna kostela chvěla“. Taktéž srdečné uvítání otce opata proběhlo na výbornou. Pak se však stalo něco, s čím nikdo nepočítal – při zpěvu Gloria in excelsis Deo vypnul elektrický proud. Pohled na asi třicetiletý Žarošický chrámový sbor, který pěl při šesti adventních svíčkách, jistě evokoval úsměvy. To ale není vše! Jelikož varhany jsou nástroj dechový, bylo třeba šlapat měchy. Toho se ujal jistý člen basové sekce našeho ansámblu – v té době fyzicky vitální padesátník. Šlapal dobře, leč v průběhu přijímání jsem několikrát uslyšel ono pověstné: „Uf“. Proto jsem se otázel, jestli nechce, aby ho na závěr mše sv. někdo vystřídal. I přes moje varování, že nás čekají ještě všechny čtyři sloky písně Narodil se Kristus Pán a postludium, jsem dostal odpověď: „To přece zvládnú“. A tak po závěrečném požehnání všichni zúčastnění s chutí převelikou pěli hymnu českých Vánoc. Hned na začátku postludia v plenu se za mémi zády ozvalo mohutné „Ufff“. Jelikož zástup duchovenstva a ministrantů odcházel středem kostela, hrál jsem dál. Pak se ozvalo: „Nemám síl“. Přestat hrát však nešlo, protože průvod pokračoval – otec opat opět žehnal. Vzhledem k okolnostem jsem přešel postupně od hry v pětihlasu k dvojhlasu, čímž jsem zmenšil spotřebu vzduchu a kalkant nemusel tak rychle šlapat. Záhy se však ozvalo definitivní: „Už nemohu“. Načež varhany zaúpěly: „Húúúúúúúúúú“. Zděšené pohledy účastníků bohoslužby na kůr byly více než výmluvné.

Olinka žádnou veselou varhanickou historiку neměla, zato nás pobavila vyprávěním o hmyzu, který občas komplikuje práci zubním lékařům. Jednou prý pacientce, která seděla na zubařském křesle se zavřenýma očima a otevřenými ústy, sedla na jazyk moucha „masařka“. Olinka zcela spontánně vykřikla: „Fuj, prase, vypadni!“...

Máte recept na to, jak vychovat dobrého varhaníka?

Karol: Na to je možné pohlížet z několika rovin. Rozhodující je nejen míra obdaření hudební hřívnou od Pána Boha, včasnost podchytnutí od rodičů, úroveň absolvované školy, erudice učitele, atd., ale především – a to zdůrazňuji – píle, cílevědomost a vnitřní kázeň jedince. Pokud se na to podívám z pozice pedagoga, primárním předpokladem k úspěchu je soustavná motivace eléva. Nesmírně důležité je estetické formování – budování hudebního vkusu, k čemuž může pomoci poslech koncertů, hudebních nahrávek. Mnohé začínající varhaníky totiž determinuje malost prostředí, v kterém působí – jejich předchůdce sice neměl, kvůli náboženské nesvobodě, patřičné hudební vzdělání, ale přesto byl nesmírně hrdý na to, jak „velkou muziku“ ve své dědině dělal. Žáci potřebují dobrý vzor a mít přehled, jak se kde hraje a zpívá. Proto s oblibou doporučuji návštěvu brněnského dómu, kde spolu s regenschorim Petrem Kolařem spolupracuje slavnostní varhaník a Mistr improvizace David Postránecký. Právě Petr Kolař by mohl být příkladem „ideálního varhaníka“ – správně frázuje písně, při improvizaci číší invenci, krásně zpívá a skvěle diriguje. K tomu má reprezentativní vystupování, dovede vtipně moderovat koncert či přehlídku sborů a je nekonfliktní povahy, což je pro fungování farnosti nesmírně důležité. Nezbytná je též znalost liturgiky.

Olga: Tento souhrn bych ještě doplnila o zbožnost. Hra na varhany není jen umělecké řemeslo, ale především služba. Myslím si, že jen věřící člověk má ten správný cit pro to, co se právě děje u oltáře.

Pro odlehčení od vážného tématu církevní hudby, přikládáme na závěr několik trochu jiných otázek:

Čeho si u lidí nejvíce vážíte?

Olga: Opravdovosti, obětavosti a milosrdenství.

Karol: Vzdělanosti ve spojitosti s pokorou.

Jaký je váš oblíbený literární autor nebo kniha?

Olga: V dětství jsem četla hodně „foglarovky“, později klasickou literaturu, jak jsme ji probírali ve škole. Mojí nejoblíbenější knihou je Jméno růže od Umberta Eca, z duchovní literatury mě oslovily úvahy Marka Váchy.

Karol: V útlém věku dominoval Jaroslav

Foglar a Karel May, nyní hlavně odborná literatura.

Jakou historickou postavu byste rádi potkali?

Olga: Mého biřmovacího patrona Maximiána Kolbeho.

Karol: Vlámského skladatele Josquina des Prés.

Která pohádka vám připadá nejmoudřejší?

Oba: V každé pohádce je kus moudra, ale naši nejoblíbenější je Anděl Páně režiséra Jiřího Stracha.

Co se vám na tom druhém líbí?

Karol: To by vydalo na samostatný článek.

Olga: Nápodobně. Ale ve stručnosti: Kája je

spolehlivý, čestný, vyrovnaný, klidný, obětavý, starostlivý, vstřícný, chápavý, vzdělaný, přemýšlivý, výřečný, vtipný, pracovitý, šikovný, domácí kutil, skvělý řidič, zaujatý badatel a muzikolog, imponující pedagog a v neposlední řadě vděčný strážník. Tento výčet je jen zlomkem, dalo by se pokračovat ještě několikašobně.

Jak byste sami sebe charakterizovali?

Olga: Empatická, obětavá, snaživá – pro pochvalu bych se přetřhla.

Karol: Mírně konzervativní a jsem na to hrdý.

Děkujeme za rozhovor a přejeme vám oběma do osobního života i varhanické služby
Boží požehnání. Redakce

Úděl odovělých

Často se zúčastňujeme pohřebního rozloučení s někým, kdo po sobě zanechává partnera z manželství. Jsou to chvíle, kdy se vcítíme do situace pozůstalého. I my křesťané přece prožíváme normální lidskou bolest a hoře, když nás opustí někdo, kdo nám byl velmi blízký. I po odchodu partnera v manželství musí ovšem ten, kdo zůstal sám, žít dál. Do dalších dnů života vstupuje obohacen zkušeností, která bude dlouho bolet. Slycháváme, že ve chvílích loučení se zesnulým chce někdo zarmouceného potěšit slovy, že „čas každou bolest vyléčí“. Do jisté míry to může být pravda. Avšak zásadně platí, že ani čas neodstraní ze srdce hluboký pocit ztráty. Čas pouze otupí ostří smutku. Léčit bolest a pocit osamocení může jen Pán Bůh sám. Dobrá biblická rada zní: Nezapomeň, že Pán Bůh je „Otcem milosrdenství a Bohem všelikeho potěšení, který nás těší ve všelikém našem soužení“ (2K 1, 3-4). Není to nikdy Boží vůle, abychom se nadosmrti stali vězni svého smutku a své osamocení. Nebudeme-li Bohu vyčítat, že nám vzal toho, koho jsme milovali, ani se příliš soustřeďovat na svůj zármutek, pak je důležité, abychom obrátili svoji pozornost k druhým lidem, kteří potřebují naši pomoc. Tím nastoupíme nejosvědčenější cestu ke zmírnění vlastní bolesti. Sloužíme-li druhým, dostáváme se tím do blízkosti svého Pána, a tím se pak každá opuštěnost a osamocení

stává lehčí. Údělu odovělého či odovělé se nikdo z manželů nevyhne, leč by snad oba zemřeli téhož dne. Jinak vždy jeden odchází dříve a druhý na čas ještě zůstává a jde sám. Statistiky říkají, že jsou to většinou muži, kdo umírají dříve. Zásadně však platí, že ať už jsme se předem na to připravovali, anebo jsme na to namysleli, jednoho dne nadejde šok reality posledního rozloučení. A jeho důsledky mohou být v první chvíli zdrcující. Nejednou se stává, že odovělým ztrácí pozůstalý dokonce vůli k dalšímu životu. Úděl odovělého) je vždycky snadnější, má-li kolem sebe dostatek přátel. Tak tomu může být především tehdy, když odovívá někdo z členů farního sboru. Povinnost péče o vdovy připomínali novozákonní křesťanům, a tím i nám, také apoštol Pavel a Jakub (viz 1 Tm 5, 3-16; Jk 1, 27). V takovém případě můžeme aspoň částečně pomoci v prvních nejhorších dnech osamocení. Zvláště tehdy, kdy má odovělý nebo odovělá ještě v péči své nezletilé děti, nebo je zdravotně postižený, případně si nedovede poradit s důsledky, které odovělení do běžného života přináší. V takových případech by nikdy křesťanské společenství nemělo zůstat lhostejné a nečinné. Mělo by všemožně podat ruce ku pomoci, aby tito naši bližní prožili, že ve své osamocení nejsou vlastně sami. Mysleme na to!

JUDr. Miloslav Honek

Jak orat s čertem

Víte, co znamená postila? Dnes už mnozí tento výraz neznají a musí sáhnout po slovníku cizích slov (postila – kniha obsahující výklad a rozbor biblického textu čteného při mši), ale kdysi byly postily důvěrně známými průvodci při studiu Bible. Velmi zajímavou postilu vydalo v roce 2005 nakladatelství Kalich pod názvem *Jak orat s čertem*. Jedná se soubor kázání profesora religionistiky a kazatele Jana Hellera z let 1952–2005 na různá starozákonní i novozákonní témata (namátkou: Boží „my“ (Trojice); Solení obětí; Co s divy a zázraky; Tvoří Hospodin zlo?; Šimon, nosič kříže; Výměna za Barabáše (Velký pátek); Hra na

slepu bábu aneb hledání Boha; Hněv netvoří spravedlnost atd.). Jednotlivá kázání mají stejnou strukturu: název, odkaz na text Písma související s tématem homilie, příslušný biblický úryvek v kralickém překladu a českém ekumenickém překladu a samotné kázání. Každá homilie je datována a doplněna krátkou navazující modlitbou. Kniha *Jak orat s čertem* je další dobrou pomůckou pro každodenní chvíly ztišení nad Písmem svatým. Můžete si ji objednat v Karmelitánském nakladatelství nebo půjčit ve slavkovské farní knihovně.

Heller, Jan: *Jak orat s čertem*. Kázání. Kalich 2005. *Renáta Bláhová*

Knihy na míru

Ačkoliv nejsem ze Slavkova, občas ráda navštívím farní knihovnu. O tom, že zde v regálech stojí plno krásných a hodnotných knih, není pochyb. Proto jsem si na léto vypůjčila hned šest z nich. Ráda bych vám představila alespoň jednoho autora, který mě zaujal. Je jím Wilhelm Hünermann, německý kněz, žijící v letech 1900–1975 v Essenu. První z jeho knih se jmenuje **Mnich mezi vlky** a pojednává o životě svatého Jana Kapistrána, apoštola Evropy. Děj zavádí čtenáře do středověkého městečka Capestrano ve 14. století. Popisuje nelehký, o to však zajímavější úděl mladého Jana,

který se zasloužil Pánu, a s Ním kráčí šťasten a neohrožen celou Evropou. Druhou knihou, kterou jsem též přečetla jedním dechem, je **Farář světa**. Tento román vypráví o životě malého Angela Giuseppe Roncelliho – pozdějšího papeže Jana XXIII. Život Angela byl chudý a mnohdy tvrdý, ale prostoupený láskou a vírou v Trojediného Boha, který byl hlavní oporou celého jeho žití.

A proto, vážení farníci, neseďte doma a navštivte co nejdříve farní knihovnu. Paní Lstibůrková vám velice ráda pomůže vybrat tu správnou knihu pro vás na míru!

Petra Pavlíková

Na skok do Josífkovy zahrady

Od května, kdy byla po třech setkáních s rodiči nad návrhem projektu zahájena obnova naší školní zahrady, se nám podařilo uspořádat celkem šest pracovních sobot, včetně dvou prázdninových. Díky ochotným tatínkům i dalším pomocníkům či firmám byly odklizeny nebo přesunuty původní herní prvky, vydlážděn nový chodník, vykopáno budoucí pískoviště, zabudovány a zabetonovány palisády z kůlů, umístěn několikátunový kámen, vyměřena a vybagrována dopadová a herní plocha, obnovena příjezdová cesta a plot. Vcházíme do druhé etapy obnovy, která bude pro svoji náročnost

vyžadovat další odborný přístup firmy. Morušovník, strom zasazený jako symbol obnovy zahrady, je toho všeho svědkem a roste dál s naším úsilím. To budeme moci zúročit při pletení vrbičkových chýšek, které je naplánováno na konec října. Děkuji touto cestou všem, kteří věnovali svůj volný čas pracovním sobotám s velkým pracovním zápalem, a také všem, kteří nás finančně podpořili. Zvláštní dík patří panu Kudlovi, který věnoval svůj čas dumání a přemýšlení nad tím „jak na to“ a panu Šemorovi za praktické rady, pomoc a odborný dohled při sobotních brigádách. *S. Josefa*

Vzdělávací seminář

V sobotu 15. září odpoledne se uskutečnil v prostorách KMS pod vedením lektorů Ph.D. a Dr. Tomáše Cyrila Havla a Mgr. Evy Muroňové vzdělávací seminář pro rodiče:

Roz-táh-ni křídla a leť, ...

...naplno roztáhni křídla a leť... Asi tu bobovku neznáte, ale pokud přece jen, víte, že vlastně jeden má moc práce, druhý málo času, třetí rodinné důvody, další vylétěl od zkoušky a docent mu přistříhl křídýlka..., ale přesto výzva roztáhni křídla a leť platí pro všechny.

Rozhodně mám občas k lítání blízko. Tohle zařídít, tam zaletět, a už v tom lítám. Jenže tohle lítání, to bylo něco jiného. Začalo to nenápadně. Naše poupě se rozvinulo ve zdatného sokolíka a stalo se předškolákem v KMS Karolínka, kde uplatňují pedagogiku Franze Ketta. Netušila jsem, kdo je Franz Kett zač, a přiznám se, že jsem ani neměla moc času popovídat si o něm s Googlem, takže jsem uvítala, že nám chce Karolínka ve spolupráci se Společností pro celistvou na smysl zaměřenou pedagogikou Franze Ketta tento výchovný směr představit.

Překvapilo mě, že šlo doopravdy o ukázkou. Možná už tak dobře nečtu nebo naopak mezi řádky vyčtu víc, než tam je. Žádná hora teorií, ale taneček na uvítanou. Žádné termíny, k nimž by mi chyběl výkladový slovník, ale příběh o orlíkovi, orlovi a orlici, podobenství. V souvislosti se začátkem docházky do MŠ

pro mnohé z nás aktuální téma opouštění hnízda a jak na ně. Příběhy a hry, čas ke zklidnění a zamýšlení, to vše ve mně vyvolalo představu opouštění hnízda nejen u operenců, ale hlavně u lidí, jak to jistě bylo cílem ukázky. Uvědomila jsem si, že je opouštění hnízda záležitostí nikoli jednorázovou, kdy zkrátka jednou mládě opustí hnízdo, a je hotovo, ale kompletně celý život protkávaní, nedílnou součástí lidského vývoje, a začíná už narozením a přestřihnutím pupeční šňůry. Někdy musí být „vylét“ z hnízda který radikální, protože zůstat by nebylo slučitelné se životem, jindy je užitečnější nechat mládě, aby překonalo strach z hloubek a vzdušných proudů života samo a vrhlo se do nich, až se bude cítit připravené. A rozeznat míru na škále mezi těmito body, kde hraje důležitou roli řada proměnných, to je úkol, který jsme na sebe jako rodiče a vychovatelé vzali.

Pokud vám to připadá nad lidské síly, souhlasím s vámi. Bohu díky, sami na to nejsme. Bůh, jehož děti jsme všichni, nás s nepředstavitelnou láskou bere pod svá vlastní křídla a těší se, až jednou vylétneme z pozemského hnízda na úžasně dobrodružný let za Ním.

Jana Cejpková

Můj zážitkový seminář

V minulosti jsem se již jednou semináře vedeného lektory paní Evou Muroňovou a otcem Cyrilem Havlem účastnila, proto jsem tušila, že to asi nebude úplně můj šálek čaje (jsem spíš na kafe). Protože ale máme v Karolínce dvě děti a jsme zde spokojeni, rozhodla jsem se seminář svou účastí podpořit. Bohužel ani tentokrát mě příliš neoslovil, ba naopak, po návratu domů jsem se cítila dost rozladěná. Většinu času jsme strávili stavěním hnízd z šátků a přírodních materiálů (nic proti nim), aby nám pak oba lektoři demonstrovali různé způsoby opouštění těchto hnízd mláďaty. Základní poselství přitom bylo celkem banální: *Je potřebné, aby se děti postupně a úměrně věku odpoutávaly od*

domova. Každé dítě je jiné, proto se odpoutává jiným způsobem. Dvě věty, ke kterým jsme se složitě dopracovávali 2,5 hodiny. Následující neděli jsem se s dětmi vydala na školku pořádanou pouť na Lutršték. Cestou mě oslovila sestra Josefa, jestli bych o semináři nenapsala článek. Odmítla jsem s odůvodněním, že můj názor by nebyl kladný, a mohl by školku zbytečně poškodit. Sestra Josefa mě však překvapila odpovědí, že by naopak chtěla, aby zazněl i jiný názor než kladný, že v tom je to „*tajemství jednoty v různosti*“ této školky: „Každý jsme jiný, ale přesto je možné se vzájemně respektovat a vycházet spolu.“ A to byla asi nejlepší lekcce zážitkového semináře pro mě.

Petra Šaňková

Prosíme o službu

Jednou jsem byla se svojí biřmovací kmotrou a jejím manželem na návštěvě u otce Ladislava Kubička, když ještě působil v Jizerských horách. Pamatuji si, jak vtípně poznamenal, když mu na faru ženy přinesly buchty: „Já jsem rád, že jsem kněz a nejsem ženatý. Tak mi na faru nosí stále různé druhy buchet. Kdybych byl ženatý, takový výběr bych jistě neměl.“ Bylo to řečeno žertem, ale myslím, že je to pravda.

Proto se obracím s prosbou na všechny ženy a babičky, které rády pečou a mají své osvědčené recepty. Od 7. října je opět obnoven provoz farní kavárny a tam jsou buchty nebo nějaké jiné dobroty velmi vítanou sou-

částí občerstvení. Kdo můžete a chcete nabídnout službu v této aktivitě, bude to ulehčením pro ty, kdo chodí do kavárny zajišťují. Také uvítáme nové ochotné provozovatele.

Druhá buchtová prosba se týká Adventu. Nebude trvat dlouho a děti budou vstávat na roráty. Po nich jim na faře dáváme teplý čaj. Minulý rok děti dostávaly k čaji perníčky. Letos bychom jim mohli dát také buchty. Snad by postačily dva plechy na každé úterý. Konkrétně bychom se domluvili později. Dále je možné se zapojit do ranní přípravy snídaně, ale to už je opravdu jen pro ty, kteří nemohou dospát.

S díky Jana Lstibůrková

FARNÍ DIVADLO

Farní divadlo Simsala Bim zve

na nové představení komedie **Kostlivec ve skříni**, kterou uvede v těchto termínech:

Neděle 21. 10. v 15.00 – premiéra – farní sál – vstupné 50,-

Pondělí 22. 10. v 19.00 – 1. repríza – Katolický dům Bučovice
(v rámci Ochotnického festivalu)

Sobota 3. 11. v 19.00 – 2. repríza - farní sál – vstupné 50,-

Neděle 4. 11. v 15.00 – 3. repríza - farní sál – vstupné 50,-

Sobota 17. 11. v 19.00 – 4. repríza - farní sál – vstupné 50,-

Neděle 18. 11. v 15.00 – 5. repríza - farní sál – vstupné 50,-

Osoby a obsazení:

Leopold Packal – Milan Hrazdík
jeho žena Leontýna – Elena Knotková
jejich dcera Amálka – Magdalena Melicharová
její manžel, stavitel Robert Bedla – Pavel Šujan
rodinný lékař dr. Bidlo – Štěpán Melichar
služebná Andula – Petra Spálová
Líza alias Laura di Verde – Jana Šustková
Archibald Mydlinka, holič-frizér – Pavel Hrazdil
Ferdinand Veverka, voják – Adam Šimoník
Policista – Jaromír Rozsypal

Námět: na motivy hry R. Kneisela „Papageno v almaře“

Scénář: Ludmila Nosková

Technická režie: Miroslav Slováček

Režie: Marek Kuchta

Představení této komedie ve Společenském centru Bonaparte předpokládáme příští rok na jaře v rámci 2. ročníku festivalu Slavkovské divadelní dny.

Farní divadlo Simsala Bim (FDSB)

Od loňského podzimu prošlo divadlo velkými změnami. První výraznou změnou je složení členské základny souboru. Po odchodu 6 divadelníků ze starších Simsalabimáků bylo nutno doplnit stav, a tak díky otevřenému náboru do souboru přišla spousta nových a talentovaných tváří, dokonce i z řad bývalých ochotníků, kteří ve Slavkově působili na konci 70. let minul. stol. V současné době má soubor 40 členů, z toho 32 herců ve věku od 9 do 59 let. Další změnou je status občanského sdružení, který soubor obdržel letos v červnu a v jehož důsledku doznalo změnu i vedení divadla, o které nyní pečuje pětičlenný výbor o. s. (předseda Marek Kuchta, jednatel Miroslav Slováček ml., dramaturg Ludmila Nosková, hospodář Jana Šilerová a koordinátor akcí Adam Šimoník). Soubor také úspěšně zahájil spolupráci s městem Slavkov u Brna a má již za sebou dva společné a úspěšné kulturní projekty. Prvními byly loňské Shakespearovské divadelní dny, kterými divadlo oslavilo 10. výročí svého vzniku. Druhým pak letos na jaře 1. ročník ochotnického festivalu Slavkovské divadelní dny. Díky těmto dvěma akcím divadelníci dostali příležitost poprvé hrát na jevišti Společenského centra Bonaparte.

A co chystá divadlo pro vás, diváky?

Nejbližší akcí bude 21. října premiéra komedie **Kostlivec ve skříni**, se kterou se divadlo hned následující den zúčastní 6. ročníku Ochotnického festivalu Miroslava Doležala v Bučovicích. Tato komedie vás zavede do doby našich prarodičů, kdy se ještě nosila slušnost, čest nebylo prázdné slovo a každý prohrěšek proti morálce se na rozdíl od dnešních způsobů nevystavoval na odiv, ale naopak „tutlal“, protože znamenal

nebetyčnou ostudu a skandál, který by otřásl nejednou pracně vydobytou kariérou. Pokud chcete vědět, co všechno může způsobit taková snaha utlatit „vyhození z kopýtko“ jinak bezúhonné hlavy rodiny a váženého člena městské rady, přijďte na představení této úsměvné konverzační komedie, která je již druhým režijním počinem Marka Kuchty. Hlavní roli ztvární Milan Hrazdílek, kterého jste mohli naposledy vidět jako nezapomenutelného otce Kateřiny a Bianky ve Zkrocení zlé ženy. Předpokládáme, že vzhledem k tématu hry nenapadne zodpovědné rodiče brát s sebou na toto představení malé děti! Pro ty připravuje divadelní skupina Simsaláčat dobrodružnou hru na motivy románu Luise Stevensona **Poklad na ostrově**, kterou hodlá zahájit jarní sezonu r. 2013. Zbyvajících dvě divadelní skupiny dospělých pro vás chystají na leden obnovené představení Zkrocení zlé ženy, a to v novém obsazení. Na na příští podzim pak by vás chtěli překvapit dvěma novými hrami. **Dámským krejčím** od Georgete Feydeaua a komedií **Truffaldino** na motivy Goldoniho Sluhy dvou pánů. A protože nás v příštím roce čeká 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Moravu, pokusíme se s pomocí profesionálních filmařů natočit hraný dokument s Cyrilemetodějskou tematikou s názvem **Srdce Evropy**, který by měl mít premiéru v programu Noci kostelů 2013.

Jak vidíte, plánů má divadlo hodně, ale také má hodně lidí, kteří chtějí dělat něco smysluplného pro druhé. Držme jim tedy nejen palce, ale ztratme za ně i slovo v našich modlitbách.

Za dramaturgii o. s. FDSB

Ludmila Nosková

Farní divadlo – prosba

Do divadelního šatníku nutně sháníme ramínka na šaty (stará dřevěná, plastová) a v jakémkoliv množství. Pokud máte doma funkční stará ramínka, která byste už chtěli vyhodit, můžete je věnovat do divadla. Kontakt na tel. 774 479 774, nebo je vezměte s sebou do kostela na páteční / nedělní mši p. Noskové.

Děkují divadelníci z FDSB

Novinka – předprodej vstupenek

Mnozí z vás, kteří navštívujete představení FDSB na jeho domovské scéně ve farním sále, víte, že sál často praská ve švech a trpí tím kultura představení, navíc někteří diváci ruší svými příchody po začátku představení, což opět nepřispívá k pohodovému sledování hry. Proto v rámci zlepšení úrovně sledování divadelních představení jsme zvolili nová opatření. Rušivým pozdním příchodem diváků bychom rádi předcházeli tím, že pět minut před představením bude uzavřen vchod do budovy.

Aby se zamezilo nekontrolovatelnému přeplnění sálu, rozhodli jsme se redukovat počet sedadel na únosnou míru cca 45–50 míst a rozhodli jsme se vybírat řádné (lidové) vstupné. Náhradou za ubraná divácká místa bychom chtěli odehrát minimálně jedno

představení každé hry ve Společenském centru Bonaparte, kde je místa dost. Na všechna představení konaná ve farním sále se budou vstupenky prodávat v předprodeji na dvou místech: **ve farní knihovně** po raní nedělní mši sv. a **ve fotoateliéru Profoto** v Husově ulici ve Slavkově. Diváci si budou moci podle rozpisu jednotlivých představení vybrat to své, zakoupit předem vstupenku a výběr vlastního místa v sále už bude jen na nich. Pokud se budou před představením ve farním sále prodávat vstupenky, pak jen ty, které zůstanou z předprodeje. Věříme, že diváci tato opatření pochopí, a že stoupne i kulturní pohoda divadelních představení. Prodej vstupenek na představení komedie Kostlivec ve skříni bude na výše zmíněných místech **zahájen od 7. října**.

Nové podlahy v lavicích

Po dlouhých sedmnácti letech se do finále dostaly opravy farního kostela Vzkříšení Páně. Posledním velkým zásahem do interiéru kostela byla oprava lavic a výměna podlahy pod nimi, která už byla po víc jak sto letech poškozená červotočem a hnilobou. K určení stáří podlah nám pomohly i třeba ručně vyráběné hřebíky v původních prknech. Dokonce jsme našli půlgroš z roku 1852, takže podlahy byly dělané po tomhle datu.

Peníze na opravy, které vyšly asi na dvě stě dvacet tisíc korun, farnost z poloviny naspořila z veřejných sbírek, ostatní je hrazeno půjčkou. Nejprve jsme sejmuli lavice a podlahy pod nimi odstranili. Řešili jsme, jestli položíme po celé jejich ploše novou izolaci, nakonec jsme ji dali jen pod nové nosné polštáře. Navíc celý prostor od cihelné podlahy odvětrává mezera v krycí liště.

Stolařská firma nahradila původní modřínová prkna smrkovými. „Smrkové desky jsme nyní napustili olejovou barvou. Lemované jsou dubovými fošnami. Do nové podlahy jsme také zavedli elektrické vedení pro vytápění sedadel. Nakonec jsme opravili samotné lavice. Těm ale ještě zbývají dodělat klekátká, až zaplatíme podlahy. Na stavebních pracích se podíleli také přímo

lidé z farnosti. Ženy hlavně pomáhaly při úklidech na bohoslužby, muži a mladí hoši zase s rozebíráním podlah a hlavně při častém přenášení lavic.

Poslední velká oprava je tak od roku 1995, kdy se kostel začal opravovat od střechy, přes fasádu a výmalbu s elektroinstalací, téměř u konce. Už zbývá jen doladění interiéru, jako třeba doplnění laviček pro děti a pro zpěváky.

Dodávka materiálu na podlahy byla od firmy Dřevo do domu v hodnotě 116 570 Kč, veškeré práce s dodávkou dubových fošen na prahy a opravou poškozených lavic provedla firma Stolařství pana Jana Pavézky z Křižanovic v hodnotě 97 200 Kč, stavební materiál na úpravu dlažeb, izolace a PVC trubky na el. rozvody 7000 Kč. Celkem stály podlahy 220 770 Kč, účelové sbírky byly 80 058 Kč. Příští neděli bude opět účelová sbírka na podlahy.

Poděkování všem, kteří jste přispěli do sbírek a také vám, kteří jste se podíleli na přípravných pracích, vyklízení a stěhování lavic a dláždění prostor. Velké poděkování ženám za častý úklid, aby mohla bývat v kostele během rekonstrukce mše svatá.

P. Milan Vavro, farář

Nikodémova noc – setkej se s Ježíšem v noci

Od 27. září 2012 se bude každý čtvrtý čtvrtek v měsíci konat v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě tzv. Nikodémova noc. Tato akce vzniká jako iniciativa otců pallotínů, kteří působí v brněnské diecézi právě při kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Setkání začíná každý čtvrtý čtvrtek v měsíci mši svatou ve 20 hodin. Po ní bude následovat adorace do půlnoci, během které bude možné přijmout svátost smíření, nebo si popovídat s knězem. Název „Nikodémova noc“ navazuje na farizeje

Nikodéma, člena židovské rady, který přišel za Ježíšem v noci. Nápad uspořádat tuto akci souvisí také s projektem „Noci kostelů“ a „Noci zpovědní“. Je to další způsob jak hledat a nacházet cestu k Ježíši v dnešním uspěchaném světě.

Termíny pro rok 2012: 27. září, 25. října, 22. listopadu a 27. prosince. Pokud bude zájem o tuto formu setkání s Pánem, Nikodémova noc bude trvale zařazena do programu poutního místa ve Slavkovicích.

Všechny zájemce srdečně zvou

otcové pallotini

Nikodémova noc také v katedrále na Petrově

Iniciativa otců pallotínů působících v brněnské diecézi při kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích, nazvaná Nikodémova noc, nachází odezvu také na dalších místech. Počínaje měsícem říjnem se Nikodémova noc uskuteční každý pátek v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla od 20 do 22 hodin. Nikodémovu noc se rozhodl po vzoru ze Slavkovic realizovat v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně její farář Petr Šíkula. Prostor hlavního chrámu diecéze bude od 5. října nabízet každý pátek od 20 do 22 hodin přile-

žitost k tiché adoraci, k modlitbě, k duchovnímu rozhovoru či svátosti smíření. „Jak dokládá zkušenost zbožného a moudrého Nikodéma, který své zásadní životní otázky probírá s Ježíšem v tichu noci, je noční zklidnění, které přichází po plném a aktivním dni, vhodným předpokladem pro duchovní rozhovor. Pozdní večerní a noční doba může snáze vyhovovat i těm, kdo jsou během celého dne zaměstnaní a vytížení a jen obtížně nacházejí čas k modlitbě a svátosti smíření,“ doplňuje P. Petr Šíkula. *Zdroj: www.biskupstvi.cz*

Duchovní obnovy

v Domě Svaté Rodiny ve Slavkově na Malinovského ul. 280

Pro ŽENY všech věkových kategorií „Bůh je síla má“. O síle modlitby chval v radostech i těžkostech života. Sobota 10. 11. 2012, vede P. Adam Ruckí.

Pro DĚVČATA A CHLAPCE od 17 let „I s Tebou Bůh počítá“. O rozpoznání životního povolání u mladého člověka. Sobota 17. 11. 2012, vede P. Adam Ruckí.

Pro MUŽE všech věkových kategorií „Prohra nemusí být vždy prohrou“. Naše prohry ve světle příběhu Josefa egyptského.

Sobota 24. 11. 2012, vede P. Jan Szkandera, spirituál Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Program obnovy: přednášky, adorace, příležitost ke svátosti smíření a k duchovnímu rozhovoru, mše svatá. **Začátek** vždy v 9, ukončení v 17 h. **S sebou:** přezůvky, finanční příspěvek; oběd zajištěn. **Příjezd ohlaste** nejpozději den před obnovou na tel.: 544 423 241, nebo mailem: ssnd@seznam.cz (klášter Školských sester Naší Paní, Zahradní 1433).

Setkávání maminek v Domě Svaté Rodiny

Každé úterý od 8, 30 do 11, 30 se můžou maminky s malými dětmi scházet v Domě Svaté Rodiny (vedle KMS Karolínka). Náplní času je hraní, popovídání si a kratší modlitba. Je možné se připojit kdykoliv během dopoledne.

Pravidelné bohoslužby a aktivity farnosti:

Adorace před Eucharistií (Svátostným Ježíšem) ve farním kostele bude každou neděli večer od 19.00 do 20.00 hodin.

Svátost smíření ve Slavkově přede mší sv. v úterý, pátek a v neděli ráno i večer. Mimořádně **na ohlášení ve středu** v 19.00 v kostele.

Kurz víry a společenství modlitby s katechezí pro dospělé, kteří mají zájem o poznání víry, bude každou druhou neděli v 19,00 na faře (od 21.října).

Příprava na biřmování pro mládež bude v pátek 12. a 19. října, 2., 16. a 30. listopadu a 14. prosince ve Slavkově. Začátek mší svatou v 18,00. Náhradní setkání pro chybějící je další pátek.

Modlitba mládeže a setkání společenství na faře každý pátek 19,00.

Rozvrh náboženství žáků ZŠ je na farním webu.

Náboženství předškoláků bude probíhat každé druhé a čtvrté pondělí v měsíci od 15.00 do 15.45 ve velké třídě Domu sv. Rodiny, děti s rodiči zve s. Josefa.

Setkávání maminek s malými dětmi v Domě Svaté Rodiny (vedle KMŠ Karolínka) každé úterý od 8,30 do 11,30 h. Náplní času je hraní, popovídání si a kratší modlitba. Je možné se připojit kdykoliv během dopoledne.

Ministrantské schůzky jsou každý pátek v 16.00 na faře.

Scholačka má zkoušku zpěvu v úterý od 17.00 na faře.

Schola má zkoušku v pátek od 16.00 na faře.

Pěvecký sbor Gloria má zkoušku v úterý v 19.00 na faře.

Modlitby otců každé sudé pondělí 20.30–22.00 na faře.

Modlitby matek každé liché pondělí 20.30–22.00 na faře.

Setkání KLASu (Klub aktivních seniorů) se koná v pondělí za dva týdny (od 8. října) v 18.00–19.30 na faře.

Farní divadlo (mladší) zkouška středa 17.00 na faře.

Farní divadlo (starší) zkouška středa 19.00 a čtvrtek 19.00 na faře.

Farní kavárna ve Slavkově po ranní mši sv. na faře. Srdečně zvou pořadatelé.

Svěcení a primice novokněže Josefa Kubeše

Jáhen Josef Kubeš se stal v pátek 7. října 2012 čtyřtisícím knězem vysvěceným v brněnské diecézi od jejího založení v roce 1777.

Kolik vysvětili biskupové v brněnské diecézi kněží? V letech 1777 až 1914 jich bylo 2849, od roku 1915 dalších 1150 kněží. Nejvíce, celkem 633 kněží, vysvětil osmý biskup František Saleský Bauer v letech 1882 – 1904. Další je šestý brněnský biskup Antonín Arnošt Schaffgotsche, který vysvětil 477 kněží lety 1842 až 1870.

Náš otec biskup Vojtěch Cikrle vysvětil v letech 1990 až 2012 celkem 210 kněží, 39 trvalých jáhnů a jednoho biskupa, Mons. Petra Esterku.

Otec Josef slavil první primiční mši svatou v rodné Budči před kostelem, v neděli 14. října 2012 odpoledne v 15 hodin.

Kazatelem byl biskup Pavel Posád, který je rodákem z nedalekého Budkova. Koncelebrovalo téměř padesát kněží, mezi nimi novoříšský opat Rudolf Marián Kosík, dřívější rektor semináře Mons. Vojtěch Šíma a faráři, u kterých sloužil o. Josef jako jáhen ve Slavkově, Znojmě, Dolních Bojanovicích a Mikulově. Sešlo se více jak tisíc přátel a věřících z Budče a okolí a farností, ve kterých o. Josef jako jáhen působil.

Primice byla radostným důkřvdáním za dar kněžství i za vytrvalost na dlouhé cestě k uskutečnění povolání. Zpěvem provázela schola z Dolních Bojanovic a závěr primice byl korunován veselou písní k desetiletí jáhenství. Primice byla završená udělováním novokněžského požehnání a setkáním přátel u bohatého stolu a ohňostroje.

o. Milan Vavro

Skrze svátost křtu se znovu narodili:

Julie Matějčková ze Slavkova

*2011, pokřtěna 8. 7. 2012

Stella Alžběta Florianová ze Slavkova

*2012, pokřtěna 22. 7. 2012

Matěj Rybníkář ze Slavkova

*2012, pokřtěn 22. 7. 2012

Johan Kurka z Heršpic

*2012, pokřtěn 7. 10. 2012

Jan Heinz z Heršpic

*2012, pokřtěn 7. 10. 2012

Štěpán Kočica ze Slavkova

*2012, pokřtěn 7. 10. 2012

Petra Dominika Dolečková ze Slavkova

*2012, pokřtěna 7. 10. 2012

Lionel John Herrera z Austrálie

*2011, pokřtěn 7. 10. 2012

Do svátosti manželství vstoupili:

Antonín Vrána z Němčan

a Michaela Sedláčková z Dražovic
oddáni: 14. 7. 2012

Jan Beránek z Brna

a Marianna Komárová z Přerova
oddáni: 11. 8. 2012

Lukáš Křivinka ze Slavkova

a Bohumila Bednaříková ze Slavkova
oddáni: 8. 9. 2012

Ve společenství víry a naděje jsme se rozloučili:

Božena Galová z Hodějic

*1926, † 17. 6. 2012

Marie Láníčková ze Slavkova

*1924, † 1. 7. 2012

Marie Vykouřilová z Hodějic

*1930, † 6. 7. 2012

Anna Krutinová ze Slavkova

*1926, † 8. 8. 2012

Růžena Lužová ze Slavkova

*1943, † 1. 9. 2012

Aloisie Májková z Němčan

*1950, † 2. 9. 2012

Vlastimil Zvonař ze Slavkova

*1936, † 2. 9. 2012

Dobromila Pavézková z Němčan

*1925, † 4. 9. 2012

Anděla Zemanová ze Slavkova

*1939, † 4. 9. 2012

Jaromír Jelínek z Křenovic

*1953, † 8. 9. 2012

Jindřiška Patíková ze Slavkova

*1961, † 12. 9. 2012

Jaroslav Plachý ze Slavkova

*1946, † 30. 9. 2012

Mária Kozáková ze Slavkova

*1928, † 26. 9. 2012

Dobrá kniha

V tomto čísle vychází nabídka Karmelitánského nakladatelství Dobrá kniha.

Knihu, která vás zaujme si můžete objednat ve farní knihovně. (*oratoř vlevo pod kůrem*)

ŘÍJEN

Zpovídání ve Slavkově přede mší sv. v úterý, pátek a v neděli ráno i večer. Mimořádně **na ohlášení ve středu** 19–20 h. v kostele (24. 10. J. Hanák a M. Vavro, 31. 10. K. Sovadina a P. Mareček).

26. 10. pátek **Svěcení oltáře a kostela** v Hodějicích v 17.00 h, biskup Vojtěch.

28. 10. neděle **Posvěcení – slavnost výročí posvěcení kostela** ve Slavkově a v Němčanech při mši sv.

LISTOPAD

Zpovídání ve Slavkově přede mší sv. v úterý, pátek a v neděli ráno i večer. Mimořádně **na ohlášení ve středu** 19–20 h. v kostele (7. 11. P. Buchta a M. Vavro, další středy bude upřesněno).

1. a 2. 11. **Návštěvy nemocných.**

1. 11. čtvrtek **Mše sv. v penzionu** v 8 h.

1. 11. čtvrtek **Slavnost všech svatých**, mše sv. 18.00 Slavkov.

2. 11. pátek **Vzpomínka na věrné zemřelé.**

Mše svaté: Vzpomínky 8.00 na Špitálce, 18.00 ve farním kostele

Hodějice 17.00 s modlitbou na hřbitově

Heršpice 16.30

Němčany 18.30 s modlitbou na hřbitově

4. 11. neděle **Pobožnost na hřbitově** ve Slavkově a v Heršpicích ve 14,00 (neděle).

Dušičkové mše sv. na Špitálce: sobota 3. 11. v 7.30, pondělí 5. 11. až čtvrtek 8.11. vždy v 18.00.

10. 11. sobota **Obnova pro ženy** všech věkových kategorií na téma: „Bůh je síla má“. O síle modlitby chval v radostech i těžkostech života. Vede P. Adam Rucki.

17. 11. sobota **Obnova pro děvčata a chlapce** od 17 let na téma: „I s Tebou Bůh počítá“. O rozpoznání životního povolání u mladého člověka. (pro slavkovskou mládež součást přípravy na biřmování). Vede P. Adam Rucki.

18. 11. neděle **Mše svaté s novoknězem Josefem Kubešem s průvodem k misijnímu kříži** 8.30 a 18.00 Slavkov, 9,45 Němčany, 11.00 Hodějice.

24. 11. sobota **Obnova pro muže** všech věkových kategorií na téma: „Prohra nemusí být vždy prohrou“. Naše prohry ve světle příběhu Josefa egyptského. Vede P. Jan Szkandera, spirituál Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

29. 11. čtvrtek **Zádušní mše svatá za padlé** v bitvě u Slavkova, farní kostel 18 h.

PROSINEC

Roráty pro děti – od úterý od 4. 12. vždy v 6,45 ve Slavkově, průvod s lampičkami.

6. a 7. 12. **Návštěvy nemocných.**

6. 12. čtvrtek **Mše sv. v penzionu** v 8 h.

8. 12. sobota **Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie**, Slavkov, mše sv. v 8.30.

17. a 18. 12. pondělí a úterý **Zpovědní dny ve Slavkově** před Vánoce.

Úřední hodiny na faře: středa 9.30–12.00 a 15.30–16.30 pátek 9.30–12.00

Kontakt:

Tel.: 544 221 587, 604 280 160

rkf.slavkov@biskupstvi.cz www.farnostslavkov.cz

URBÁNEK Časopis farního společenství ve Slavkově u Brna, Němčanech, Hodějicích, Heršpicích. Ročník XV., číslo 3/2012. Vyšlo 21. října 2012.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Slavkov u Brna. Redakční rada: P. Milan Vavro, Jana Lstibůrková, Petra Šaňková. Jazyková úprava: Marie Schwecová, Jana Cejpková. Pozn.: Ne všechny texty projdou jazykovou úpravou. Redakce si vyhraduje v případě potřeby krácení článků delších A5 strojpisem. Uzávěrka příštího čísla 15. ledna 2013.

Příspěvky – nejlépe zašlete mailem: petrasankova@seznam.cz nebo na faru: rkf.slavkov@biskupstvi.cz

Sponzorský tisk: OLPRINT, Jaroslav Olejko, Šlapanice